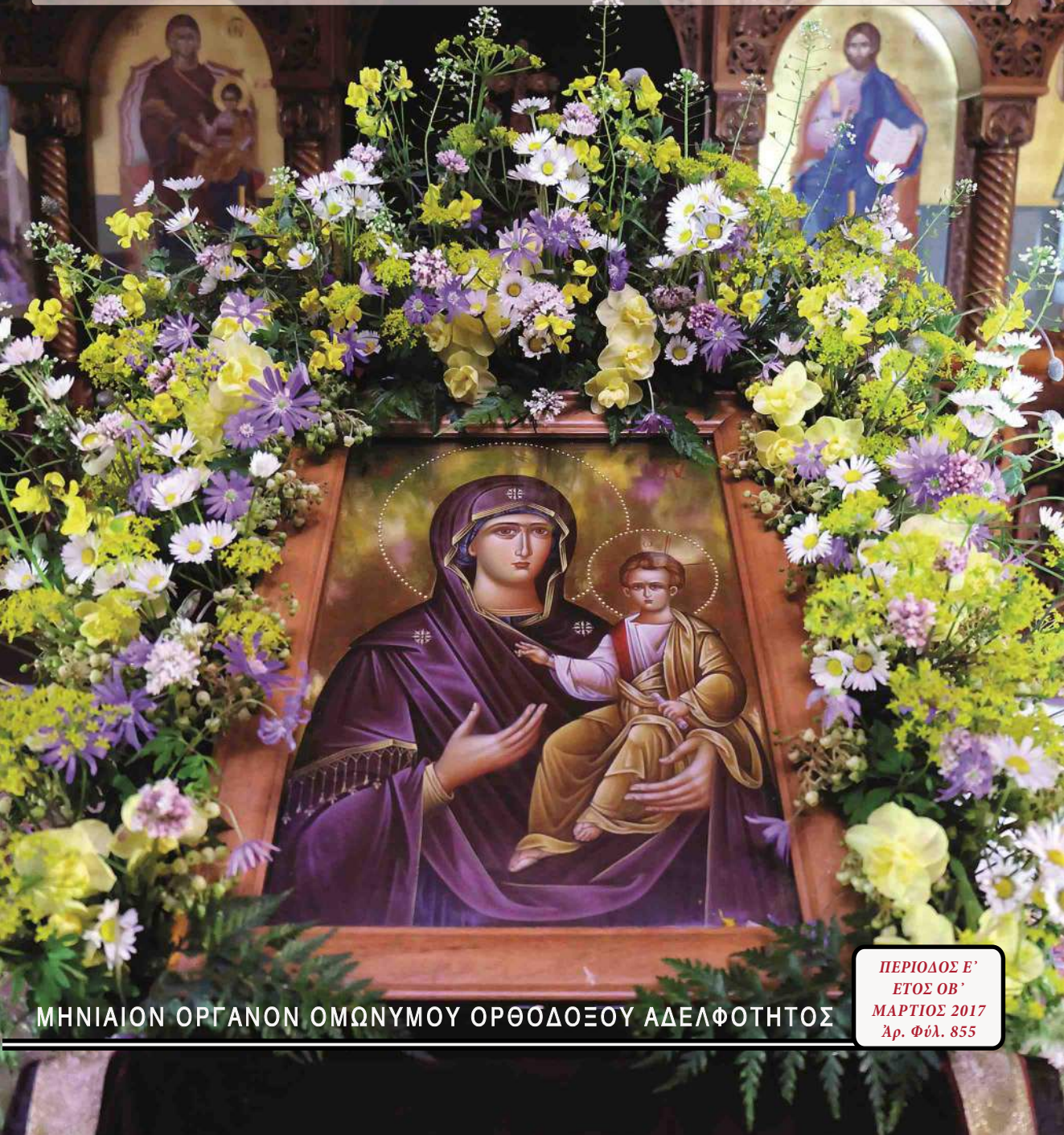

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΜΑΡΤΙΟΣ 2017
Αρ. Φύλ. 855

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 855, ΜΑΡΤΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

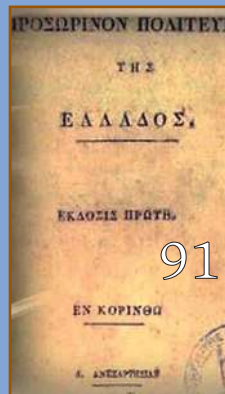
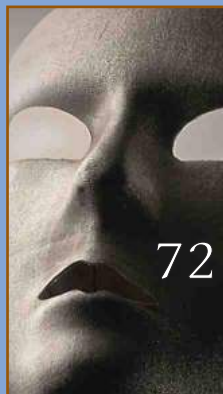
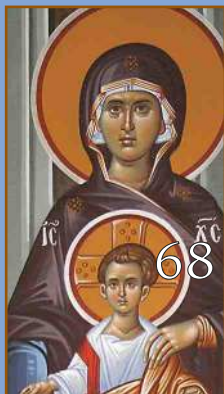
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Μέχρι τέλους!	67
«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει...»	68
Ἡ μετάνοια κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο.....	70
«Ἐμφυλες ταυτότητες»: ἀποδόμηση καί ὑποκρισία	72
Ὁ φωτιστής τῆς Ἀλάσκας	74
Ἡ ἀνυπόταχτη Σπαρτιάτισσα.....	76
«Σκοτώσαμε» τά τρία Π... ..	78
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	80
Ὁ Σταυρός σύμβολο ζωῆς.....	82
Σαρακοστή (ποίημα)	84
Ἡ κατάκριση στό μικροσκόπιο	85
Ὁ Γιάννος ὁ Ἀγρίμης (διήγημα)	87
Ἐκδηλώσεις τῆς Αδελφότητος	90
Ἀπό τά πρῶτα Συντάγματα στίς σημερινές «ἀσυνταξίες»	91
Συζητώντας τά γεγονότα.....	94

Μέχρι τέλους!

Διανύοντας την Άγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή γίνεται έπίκαιρος ό λόγος γιά άγώνα, καθώς ή εύλογημένη αυτή περίοδος θέτει μπροστά μας πολλά καί μεγάλα πνευματικά άγωνίσματα. Ή πνευματική πάλη, βέβαια, «πρός τούς κοσμοκράτορας τού σκότους» (Έφ 6,12) είναι τό χαρακτηριστικό όλόκληρης τής ζωής τού χριστιανού. Ή άγωνοθέτης Κύριος άπευθύνει στόν πιστό τήν προτροπή «γίνου πιστός άχρι θανάτου» (Άπ 2,10). Κι έδω άκριβώς έπικεντρώνεται τό μήνυμά μας, στήν άδιάκοπη συνέχεια τού άγώνα μέχρι τέλους.

Ένα περιστατικό από τούς άγώνες τής 19ης Όλυμπιάδας τού Μεξικου δίδει πολυ παραστατικά τό νόημα τής άκατάπαυστης προσπάθειας: Στόν Μαραθώνιο τών άνδρών συμμετείχαν 74 άθλητές, από τούς όποιους οί 18 σταμάτησαν χωρίς νά φθάσουν στό τέρμα. Ή πρώτος μαραθωνοδρόμος τερμάτισε σέ 2 ώρες καί 20 λεπτά, ένώ στή συνέχεια, επί 40 περίπου λεπτά, άθλητές έμφανίζονταν στό γήπεδο γιά νά τερματίσουν. Όταν πιά ό περισσότερος κόσμος είχε φύγει από τό γήπεδο, τά φώτα άρχισαν νά σβήνουν, οί κάμερες άποσύρονταν καί όλα έδειχναν ότι δέν είχαν μείνει άλλοι μαραθωνοδρόμοι. Τότε έμφανίστηκε ό 56ος άθλητής έμφανώς καταπονημένος. Ήεσερνε τό δεμένο πόδι του, ένώ τό ιδρωμένο πρόσωπό του χαράκωνε ό πόνος. Ήταν ό Τζών Στήβεν Άκχουάρι από τήν Τανζανία, πού έφθανε στό τέρμα σέ χρόνο 3 ώρες καί 26 λεπτά, δηλαδή 20 λεπτά μετά τόν προηγούμενό του μαραθωνοδρόμο καί 66 όλόκληρα λεπτά μετά τόν χρυσό όλυμπιονίκη.

Τί είχε συμβεί; Ένώ έτρεχε, ξαφνικά ζαλίστηκε καί λιποθύμησε. Όταν ξαναβρήκε τίς αισθήσεις του, άρνήθηκε νά μπει στό άσθενοφόρο. Μέ τραυματισμένο τό γόνατό του, πού αίμοραγοῦσε, επέμεινε ώπου τερμάτισε. Ποῦ βρήκε τό κουράγιο γιά μία τόσο ήρωική προσπάθεια; «Ή χώρα μου δέν μέ έστειλε 5.000 μίλια μακριά γιά νά ξεκινήσω τόν άγώνα. Μέ έστειλε γιά νά τόν τερματίσω!», δήλωσε ό ίδιος. Μέ αυτή τή συναίσθηση τής εύθύνης μπήκε στό στάδιο τελευταίος, μά ήταν νικητής γιά τό θάρρος, τήν έπιμονή καί τήν αγωνιστικότητά του, χαρίσματα όμολογουμένως άνώτερα από κάθε μετάλλιο ή άλλη διάκριση.

Άγωνιστές κι έμεις στό στάδιο τό πνευματικό, διαπιστώνουμε καθημερινά πτώσεις καί άποτυχίες: Ή έγωισμός, ή κατάκριση, ή ραθυμία, πάθη μεγάλα καί μικρά μάς κατακλύζουν. Έχουμε χάσει χρόνο. Άς μή σταματήσουμε όμως στοῦ δρόμου τά μισά! Είναι ένθαρρυντικό ότι στόν πνευματικό άγώνα μπορούμε όλοι νά άναδειχθοῦμε νικητές, άρκεϊ νά παραμείνουμε ως τό τέλος άγωνιστές. Νά μή συμβιβαστοῦμε μέ τήν πτώση καί τήν ύποχώρηση. Καλή συνέχεια, λοιπόν! Μέχρι τό Πάσχα καί μέχρι τό αϊώνιο Πάσχα, όπου μάς περιμένει τό στεφάνι τής νίκης.

«ΧΑΙΡΕ, ΔΙ' ΗΣ Η ΧΑΡΑ ΕΚΛΑΜΨΕΙ...»

Ὁ Χριστός
ἀναστήθηκε
ἀπό τούς νεκρούς
καί δίνει καί σέ μᾶς
αὐτή τήν δυνατότητα.
Ἀρκεῖ νά τό θελήσουμε.
Ὑπάρχει τίποτε
πιό χαρούμενο
ἀπό τό γεγονός αὐτό;

Τό πρῶτο «χαῖρε» πού ἀπευθύνουμε οἱ πιστοί στήν Θεοτόκο κατά τήν Α΄ Στάση τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου μιλάει γιά τήν χαρά: «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμψει»· καί προσθέτουμε ἀμέσως: «Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει». Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής τοῦ Ὑμνου κάνει ἕνα ὁμορφο καί διδακτικό λογοπαίγνιο μεταξύ τῶν λέξεων «χαῖρε», «χαρά» καί «ἀρά».

«Ἀρά» θά πεῖ κατάρρα. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μέσα στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ ἔπεσε κι ἔγινε δοῦλος τῆς ἁμαρτίας, φορτώθηκε τήν κατάρρα, τήν φοβερή συνέπεια τῆς πτώσης του. Ἡ Γραφή λέει ὅτι ἐκείνη τήν ἡμέρα τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Θεός, ὅπως συνήθιζε, καί βλέποντας τήν οἰκτρή κατάστασή του λόγω τῆς ἀποστασίας του τοῦ εἶπε ὅτι ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς ἡ ζωή του θ' ἀλλάξει ριζικά. Θά ἐγκαταλείψει τόν παράδεισο τῆς τρυφῆς καί θά ζήσει ἔξω ἀπ' αὐτόν, σ' ἕνα πολύ ἐχθρικό περιβάλλον. Θά κοπιάσει καί θά πονέσει πολύ καί τό τέλος του θά εἶναι ὁ θάνατος, ἡ ἐκμηδένιση, ἡ ἐπιστροφή στό τίποτε ἀπ' ὅπου προῆλθε. Δέν τόν καταράσθηκε ὁ Κύριος. Ὁ Κύριος ἀπλῶς ἐπισήμανε τί συνεπαγόταν ἡ παράβαση τῆς ἐντολῆς του. Ὁ ἄνθρωπος καταράσθηκε τόν ἑαυτό του. Ἀγνόησε ἐνσυνείδητα τό θεῖο θέλημα μέ ἀποτέλεσμα νά «ἀπολαύσει» τά ἐπίχειρα τῆς πράξης του, πού τά γνώριζε ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ Θεός δέν καταρᾶται. Μόνον εὐλογεῖ. Μόνον ἀγαπᾷ. Ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη πλευρά σέβεται τήν ἐλευθερία μας. Εἶναι σάν νά λέει στόν Ἀδάμ: «Παιδί μου, ἤθελα νά ζήσεις, νά μήν πεθάνεις. Νά μήν ὑποδουλωθεῖς στήν φθορά. Νά εἶσαι γιά πάντα ὁ υἱός μου, ὁ ἀγαπημένος μου. Ἐσύ ὅμως ἀρνήθηκες. Ἐπιδίωξες τήν αὐτοθέωση, τήν χίμαιρα πού σοῦ πρότεινε ὁ Σατανᾶς. Διέκοψες τόν δεσμό σου μαζί μου, μέ μένα πού εἶμαι ἡ

ζωή, καί τώρα ὀδεύεις ἀναπότρεπτα πρὸς τὸν θάνατο. Εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου. Τὴν σέβομαι» (πρβλ. Ψα 81,6-7).

Ὅμως ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ, δέν στέρησε ἀπὸ τὸ πλάσμα του τὴν ἐλπίδα. Ὅταν ἀπευθύνεται στὸ φίδι, πού ἐκπροσωποῦσε τὸν Διάβολο, τοῦ λέει: «Θά βάλω ἔχθρα ἀνάμεσα σέ σένα καί στήν γυναίκα, ἀνάμεσα στὸ σπέρμα σου καί στὸ σπέρμα της. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους της θά σοῦ συντρίψει τὸ κεφάλι κι ἐσύ θά τὸν τσιμπήσεις στήν φτέρνα» (Γέ 3,15). Εἶναι ἡ πρώτη προφητεία πού λέχθηκε γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ, τὸ πρωτευαγγέλιο, ὅπως ὀνομάζεται. Δηλαδή: Δέν θά κυριαρχεῖ αἰῶνια τὸ κακό. Θά ῥθει κάποτε αὐτός πού θά τὸ συντρίψει. Ὁ Διάβολος θά ἀντιδράσει, ἀλλὰ μάταια· τὸ τέλος τῆς ἐξουσίας του θά εἶναι ὀριστικό καί ἀμετάκλητο. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἔγινε ἄνθρωπος. Ἀνέλαβε τὴ θέση μας καί πέθανε γιὰ μᾶς, ὥστε μέ τὴν ἀνάστασή του νά συντρίψει μιὰ γιὰ πάντα τὸ κεφάλι τοῦ ὄφεως.

Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ὁ μελωδός. Ἡ ἀληθινὴ χαρὰ, ἡ αἰώνια. Δέν εἴμαστε πιά δέσμιοι τῆς πτώσης μας. Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς καί δίνει καί σέ μᾶς αὐτὴ τὴν δυνατότητα. Ἀρκεῖ νά τὸ θελήσουμε. Ὑπάρχει τίποτε πιὸ χαρούμενο ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό; Ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἐκμεταλλεύεται αὐτὸ τὸ δῶρο ψάχνει μάταια τὴν χαρὰ. Οἱ χαρούμενες στιγμές στήν ζωὴ του εἶναι μικρές, σύντομες, ἀναιμικές. Σβήνουν εὐκολα κι ἀφήνουν συνήθως στὸ στόμα γεύση πικρὴ. Αὐτὸ συμβαίνει διότι καί οἱ πιὸ ἄδολες χαρές τε-

λοῦν ὑπὸ τὴν ἀπειλή τοῦ θανάτου. Οἱ ἄνθρωποι πού δέν συνδέουν τὴν ζωὴ τους μέ τὸν ἀναστημένο Χριστὸ δέν μποροῦν νά ξεφύγουν ἀπὸ τὴν κατάρρα τοῦ Ἀδάμ. Εἶναι σ' ὅλη τους τὴν ζωὴ «ἔνοχοι δουλείας» (Ἐβ 2,15) τῆς δουλείας στὸν θάνατο. Ὅσοι, ἀντίθετα, ἐντάσσονται στήν παράταξη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, νικοῦν τὸν θάνατο καί ἀπολαμβάνουν «χαρὰν ἀνεκκλήτητον καί δεδοξαμένην» (βλ. Α' Πέ 1,8).

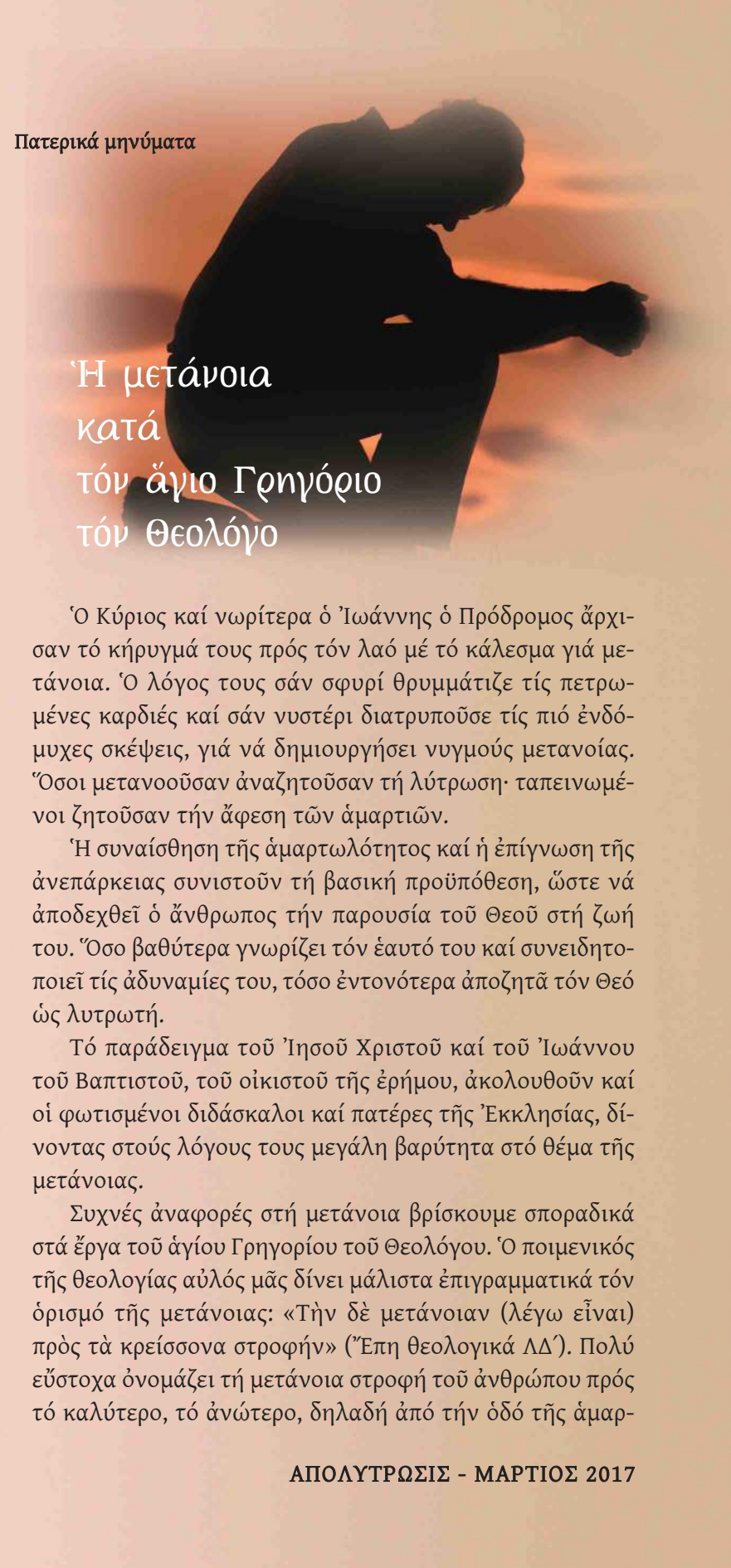
Καί ἡ χαρὰ αὐτὴ ἡ μοναδικὴ ἐξέλαμψε ἀπὸ τὰ σπλάγχχνα τῆς παρθένου Μαρίας. Οἱ ἅγιοι πατέρες τονίζουν ὅτι ἡ Μαρία ὑπῆρξε ἡ δευτέρη Εὐα πού διόρθωσε τὸ λάθος τῆς πρώτης. Νά γιατί: Ὁ Θεὸς δίνει στὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο μιὰ δευτέρη εὐκαιρία, ἐν Χριστῷ αὐτὴ τὴν φορά, γιὰ νά ἐπανέλθει στὸ ἀρχαῖο κάλλος του. Κι ὅπως τότε, στήν Ἐδέμ, ἡ Εὐα ἔγινε ἡ ἀπαρχὴ τῆς πτώσης μας, ἔτσι τώρα μιὰ ἄλλη γυναίκα γίνεται ἡ ἀπαρχὴ τῆς σωτηρίας μας. Ἡ Εὐα ὑπάκουσε στήν φωνὴ τοῦ Σατανᾶ καί ἔπεσε. Ἡ Μαρία ὑπάκουσε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἀνυψώθηκε στὸν οὐρανό. Ἡ Εὐα ὑπῆρξε ἡ μητέρα μιᾶς γενιᾶς πού ἔφερε μέσα της σάν κληρονομικὴ ἀσθένεια τὸν θάνατο. Ἡ Θεοτόκος γίνεται ἡ μητέρα τῆς «καινούργιας κτίσης» (βλ. Β' Κο 5,17), τῆς νέας ἁφθαρτῆς ἀνθρωπότητας, τῆς θεανθρώπινης. Κι ὅλα αὐτὰ καί πάλι ἐλεύθερα. Ὅταν ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι θά γίνῃ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου, δέν φεύγει ἀμέσως. Περιμένει. Περιμένει ν' ἀκούσει ἀπὸ τὰ χεῖλη της τὸ «ναί, δέχομαι». Καί μόνον ὅταν τὸ ἀκούει ἀποχωρεῖ. Ὁ Θεὸς ἐξαρτᾶ τὸ σχέδιό του ἀπὸ τὴν βούληση ἐνὸς κοριτσιοῦ! Ἀλλὰ καί ἡ

παρθένος, τί μεγα-
λειό ψυχῆς!

Καταπληκτικά
πράγματα! Ἀνεπινό-
ητα! Καί νά σκεφθεῖ
κανείς ὅτι ἡ εὐλογία
τῆς αἰώνιας καί ἀτε-
λεύτητης χαρᾶς χα-
ρίσθηκε διά τῆς Παρ-
θένου σέ μᾶς. Οἱ προ-
φῆτες καί οἱ δίκαιοι
τῆς Παλαιᾶς Διαθή-
κης τήν πόθησαν ἀλ-
λά δέν τήν γεύθηκαν
στόν καιρό τους (βλ.
Α΄ Πέ 1,10-12). Ἐνῶ
ἐμεῖς μπορούμε νά
τήν κρατᾶμε, νά τήν
ἀπολαμβάνουμε καί
νά συμμετέχουμε στό
δεῖπνο της. Γι' αὐτό
πρέπει νά προσέξου-
με. Νά ἐκμεταλλευ-
θοῦμε τήν εὐκαιρία
ὅσο εἶναι καιρός. Νά
ἀποδεσμευθοῦμε ἀπό
τά βαρίδια τοῦ κό-
σμου πού προσπαθεῖ
νά μᾶς παραπλανή-
σει μέ τίς ψευτοχα-
ρές του. Νά ἀνταπο-
κριθοῦμε στήν πρόσ-
κληση τοῦ Κυρίου
καί νά μετᾶσχουμε
στό πανηγύρι τῆς ἀ-
ληθινῆς χαρᾶς, ἅμε-
σα καί ὁλόψυχα.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Πατερικά μηνύματα

Ἡ μετάνοια κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο

Ὁ Κύριος καί νωρίτερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἄρχι-
σαν τό κήρυγμά τους πρὸς τόν λαό μέ τό κάλεσμα γιά με-
τάνοια. Ὁ λόγος τους σάν σφυρί θρυμματίζει τίς πετρω-
μένες καρδιές καί σάν νυστέρι διατρυποῦσε τίς πιό ἐνδό-
μυχες σκέψεις, γιά νά δημιουργήσει νυγμούς μετανοίας.
Ὅσοι μετανοοῦσαν ἀναζητοῦσαν τή λύτρωση· ταπεινωμέ-
νοι ζητοῦσαν τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος καί ἡ ἐπίγνωση τῆς
ἀνεπάρκειας συνιστοῦν τή βασική προϋπόθεση, ὥστε νά
ἀποδεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή
του. Ὅσο βαθύτερα γνωρίζει τόν ἑαυτό του καί συνειδητο-
ποιεῖ τίς ἀδυναμίες του, τόσο ἐντονότερα ἀποζητᾶ τόν Θεό
ὡς λυτρωτή.

Τό παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἰωάννου
τοῦ Βαπτιστοῦ, τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ἐρήμου, ἀκολουθοῦν καί
οἱ φωτισμένοι διδάσκαλοι καί πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δί-
νοντας στούς λόγους τους μεγάλη βαρύτητα στό θέμα τῆς
μετάνοιας.

Συχνές ἀναφορές στή μετάνοια βρίσκουμε σποραδικά
στά ἔργα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ὁ ποιμενικός
τῆς θεολογίας αὐλός μᾶς δίνει μάλιστα ἐπιγραμματικά τόν
ὀρισμό τῆς μετάνοιας: «Τήν δὲ μετάνοιαν (λέγω εἶναι)
πρὸς τὰ κρείσσονα στροφήν» (Ἐπη θεολογικά ΛΔ). Πολύ
εὔστοχα ὀνομάζει τή μετάνοια στροφή τοῦ ἀνθρώπου πρὸς
τό καλύτερο, τό ἀνώτερο, δηλαδή ἀπό τήν ὁδὸ τῆς ἁμαρ-

τίας πρὸς τὸν Θεό, τὴν πηγὴ κάθε καλοῦ, ὠραίου καὶ ὑψηλοῦ.

Ἡ δυνατότητα τῆς μετάνοιας ἀποτελεῖ τὴ δυνατότερη ἔκφραση τοῦ θείου ἐλέους. Ὁ Θεός, γράφει ὁ ἅγιος πατέρας, μοιάζει μὲ κάποιον πού τεντώνει τὸ τόξο του καὶ τὸ κρατᾷ τεντωμένο χωρὶς νὰ ρίχνει τὸ βέλος. Ἀναβάλλει τὴν τιμωρίαν γιὰ νὰ δώσει στὸν ἄνθρωπο τὴν εὐκαιρίαν νὰ μετανοήσῃ. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς, ἡ ἀναβολὴ τῆς τιμωρίας, ὁ χρόνος πού δίνεται γιὰ νὰ μετανοήσῃ ὁ ἄνθρωπος, χαρακτηρίζεται ὡς νόμος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, δηλαδή, ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἄλλους νόμους ἔχει θεσπίσει καὶ αὐτὸν τὸν εὐεργετικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο νόμο. Ὡς φιλόστοργος πατέρας ἀναμένει τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν τῶν ἀσώτων. Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ δὲν ἀφήνει τὴ φιλότιμη ψυχὴ νὰ τελματωθεῖ στὴν ἀμέλεια καὶ στὴν ἀναβολή, ἀλλὰ τὴ διεγείρει σὲ ἐγρήγορη καὶ μετάνοια.

Δὲν εἶναι κάτι εὐκολο ἡ μετάνοια. Ἀπαιτεῖ πολλοὺς στεναγμούς καὶ δάκρυα. Τὸ καλύτερο, βέβαια, εἶναι νὰ μὴ χρειασθεῖ κανεὶς δεύτερη κάθαρση, ἀλλὰ νὰ σταματήσῃ στὴν πρώτη, δηλαδή στὸ Βάπτισμα. Ἡ πρώτη κάθαρση εἶναι κοινὴ σὲ ὅλους, ὅπως κοινός εἶναι ὁ ἀέρας, τὸ φῶς καὶ ἡ δημιουργία. Εἶναι ἄκοπη. Ἡ δεύτερη κάθαρση εἶναι πιὸ κοπιαστική. Πόσα δάκρυα θὰ προσφέρουμε, ρωτᾷ ὁ θεολόγος πατέρας, γιὰ νὰ ἐξισωθοῦν μὲ τὸ νερό πού βαπτισθήκαμε;

Ἡ μετάνοια δὲν χωράει ἀναβολή, δὲν εἶναι παιχνίδι πού ἀναβάλλεται. Ὅσο πιὸ ἔγκαιρα γίνεται, τόσο βαθύτερη καὶ εὐλικρινέστερη εἶναι. Ὅσο εἴμαστε κύριοι τῶν ἀποφάσεών μας, ὅσο ἔχουμε τὴν

υγείαν τοῦ σώματος καὶ τῆς διάνοιας, ὅσο ἐξουσιάζουμε τὸν ἑαυτὸ μας, ὅσο μποροῦμε νὰ χύνουμε δάκρυα μετανοίας, πρέπει νὰ μετανοοῦμε. Εἶναι ἄλλωστε καὶ τὸ ἄδηλο τοῦ θανάτου. Ποιὸς ἐγγυᾶται ὅτι ὁ θάνατος θὰ μᾶς περιμένει γιὰ νὰ θεραπευθοῦμε καὶ δὲν θὰ μᾶς βρεῖ νωρίτερα ἢ κρίση τοῦ Θεοῦ;

Τὸ νὰ μένουμε ἀμετανόητοι εἶναι σατανικὸ, «τῆς πονηρᾶς καὶ ἀντικειμένης φύσεως καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνης ἐνεργουμένων», ἐνῶ ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀμαρτωλῶν εἶναι χαρακτηριστικὸ «τῶν ἐπεικῶν (=τελείων) καὶ τῆς σωζομένης μερίδος».

Ἐξάλλου ὁ Θεός, βεβαιώνει ὁ ἅγιος πατέρας, ὡς φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων, ὅταν βλέπει τὰ δάκρυα, τὸ πένθος, τὴ νηστεία, τὴ συντριβὴ μας, μεταβάλλει γνώμη καὶ δὲν μᾶς τιμωρεῖ γιὰ τίς κακίες μας.

Φέρνει ὡς παράδειγμα τοὺς Νινευῖτες, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἦταν εἰδωλολάτρες, μετανόησαν μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ καὶ ἀπέτρεψαν τὴν καταστροφὴ τῆς Νινευῆ. Λοιπόν, «γενώμεθα Νινευῖται, μὴ Σοδομίται», προτρέπει.

«Σῶστε τίς ψυχές σας μὲ δάκρυα», σχεδὸν παρακαλεῖ ὁ καλὸς ποιμένας, «σταματήστε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν “μεταβολὴν” (=διόρθωση) τῶν ἔργων σας. Ἄς βάλουμε νὰ προσευχηθοῦν νήπια, πού ἀξίζουν τὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἄς στήσουμε κοινὸ πένθος. Ὁ Θεός θὰ ἀφήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ θὰ μᾶς ἐλεήσῃ, διότι ἀπὸ τὴ φύση του εἶναι ἐλεήμων, ἐνῶ ἡ ὀργὴ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴ φύση του. Ἄς σπεύρουμε μὲ τὰ δάκρυά μας, γιὰ νὰ θερίσουμε μὲ ἀγαλλίαση».

Ἁ. Κάρπου

«ΕΜΦΥΛΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ»: ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὴν ὑλοποίηση στό Γυμνάσιο Θεματικῆς Ἑβδομάδας ἐνημέρωσης καί εὐαισθητοποίησης σέ ζητήματα διατροφῆς, ἐθισμού - ἐξαρτήσεων καί ἔμφυλων ταυτοτήτων προκάλεσε πανελλήνιο σάλο γιὰ τόν τρίτο ἄξονά της, τόν σχετικό μέ τίς «ἔμφυλες ταυτότητες», ἀφοῦ θεωρήθηκε ἐπιχείρηση ἀποδόμησης τῆς ὀντολογικῆς ὑπόστασης τοῦ ἀνθρώπου. Στὴ συνέχεια ἡ προσπάθεια νά γίνουν διευκρινίσεις γιὰ τό συγκεκριμένο ζήτημα ἀποκάλυψε τὴν ὑποκρισία, μέ τὴν ὁποία οἱ ὑπεύθυνοι διαχειρίζονται καί προωθοῦν ἐξουσιαστικά καί καταναγκαστικά τὴν ἐπιβολή ἀντιλήψεων, ὅχι μόνο ἀντιθέτων πρὸς τὴν πίστη καί τὴν παράδοση τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καί ἀστήρικτων ἐπιστημονικά.

Παραθέτω ἀπόσπασμα ἀπὸ τίς διευκρινιστικές δηλώσεις τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Κωνσταντίνου Γαβρόγλου: «Τώρα τό ζήτημα, τό ὁποῖο κατὰ κάποιον τρόπο ἔχει παρεξηγηθεῖ, δέν ἰσχύει. Στά σχολεῖα θέλουμε νά συζητηθοῦν οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στά ἀγόρια καί τά κορίτσια, στοὺς ἄνδρες καί τίς γυναῖκες, ἡ ἰσότη-

τα τῶν φύλων».

Μέ τὴν πρώτη ἀνάγνωση τῶν παραπάνω δηλώσεων ἀναπηδοῦν μέσα μας αὐθόρμητα κάποια ἐρωτήματα: Ποιό εἶναι τό ζήτημα τό ὁποῖο «ἔχει κάπως παρεξηγηθεῖ»; Τό ὅτι ἡ ἐγκύκλιος στόν τρίτο ἄξονα θεματολογίας ἀναφέρεται ἀπλῶς καί μόνον στίς σχέσεις ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν καί στήν ἰσότητα τῶν φύλων, ἐνῶ οἱ ἐπικριτές της φαντάζονται καί ἀναφορά στήν ἀποδοχή τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν σχέσεων ὡς φυσιολογικῶν; Ἀλλὰ τὴν πρόθεση τῶν συντακτῶν τὴν ἀποκαλύπτει ἡ εἰκόνα τοῦ τρίτου ἄξονα τῆς Θεματικῆς Ἑβδομάδας, ὅπως εἶναι καταγεγραμμένη στή γνωστὴ ἐγκύκλιο.

Καί ἐρωτοῦμε: Ὁ γενικός τίτλος τοῦ ἄξονα «Ἐμφυλες ταυτότητες» δέν ἐμπεριέχει τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας; Οἱ ὑπότιτλοι στίς θεματικές γιὰ μαθητές «Βιολογικό καί κοινωνικό φύλο» καί «Ἀποδομώντας τὰ ἔμφυλα στερεότυπα» δέν μαρτυροῦν εὐνοϊκὴ ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας στάση μέ στόχο τὴν ἀναγνώρισή της ὡς φυσιολογικῆς κατάστασης; Ὁ ὑπότιτλος στίς θεματικές γιὰ γο-

νεῖς καί ἐκπαιδευτικούς «Ὁμοφοβία καί τρανσφοβία στήν κοινωνία καί στό σχολεῖο» δέν παραπέμπουν σαφέστατα στήν ἀντίληψη ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὁ σοδομιτισμός εἶναι φυσιολογική μορφή σχέσης στήν ἀνθρώπινη κοινωνία; Τόσο ἄσχετοι στό νά κατανοοῦν ἕνα κείμενο εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔκριναν καί κατέκριναν τά συγκεκριμένα σημεῖα τῆς ἐγκυκλίου; Ἡ μήπως πρόθεση τῶν συντακτῶν τῆς ἐγκυκλίου ἦταν νά δοθεῖ ἡ εὐκαιρία στούς ἐκπαιδευτικούς καί στούς ἐγκεκριμένους φορεῖς νά μιλήσουν γιά τό καταστροφικό πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί τά ὀλέθρια ἀποτελέσματά της στόν ἄνθρωπο καί στήν κοινωνία;

Ἄν πράγματι τό «παρεξηγημένο ζήτημα ... δέν ἰσχύει», κατά τή δήλωση τοῦ κ. ὑπουργοῦ, τότε γιατί ὁ ἴδιος δέν προχώρησε νά καταδικάσει τέτοιου εἴδους ἀντιλήψεις καί προσπάθειες; Γιατί, ἐπίσης, δέν ἀκούστηκε οὔτε ἡ παραμικρή ἀντίδραση ἀπό τό Ὑπουργεῖο στίς δηλώσεις ὁμοφυλοφιλικῶν Συλλόγων, οἱ ὁποῖοι τό συγχαίρουν γιά τή συγκεκριμένη πρωτοβουλία του καί προτρέπουν τά στελέχη του νά μὴν πτοηθοῦν ἀπό τίς διάφορες ἀντιδράσεις, ἀλλά νά μείνουν σταθεροί καί ἀταλάντευτοι στήν πραγματοποίηση τῶν ἀποφάσεών τους;

Τά κείμενα καί οἱ λόγοι πού ἀσκοῦν κριτική στήν ἐγκύκλιο γιά τόν ἄξονα «ἔμφυλες ταυτότητες» περιέχουν σοβαρά ἐπιχειρήματα καί προκλητικά ἐρωτήματα, τόσο γιά διαδικαστικά ὅσο καί γιά οὐσιαστικά ζητήματα. Ἔχουν τήν ἐντύπωση οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὅτι μποροῦν νά τά προσπεράσουν ὅλα αὐτά μέ τήν ἰσχὺ τῆς ἐξουσίας, μέ

μία γενικόλογη καί ἐκτός πραγματικότητας διευκρίνιση ὅτι «τό ζήτημα, τό ὁποῖο κατά κάποιον τρόπο ἔχει παρεξηγηθεῖ, δέν ἰσχύει» καί μέ ἕνα κολακευτικό πυροτέχνημα «ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἔχει τή σοφία νά καταλάβει καί τίς ἐγκυκλίους καί τίς διευκρινίσεις»;

«Ἄν πρέπει νά πιστεύουμε κάπως στόν Πλάτωνα», γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος, «αὐτό εἶναι τό τελευταῖο ὄριο τῆς ἀδικίας: τό νά φαίνεται κανεῖς δίκαιος χωρίς νά εἶναι» (Πρός τοὺς νέους, 6' ΕΠΕ 7,334).

Εἶναι κρίμα! Ἄνθρωποι πού τοὺς ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ πιό ὠραία καί πιό σημαντική ἀποστολή, ἡ καλλιέργεια τῶν νέων ἀνθρώπων, νά πνίγονται μέσα στήν ὑποκρισία, φιλοδοξώντας νά γίνουν ἀποδομηταί τῆς πιό ἀληθινῆς παιδείας, τῆς Ὁρθόδοξης παιδείας, αὐτῆς πού γαλούχησε γενεές οἱ ὁποῖες μεγαλούργησαν.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει τό καλὸ «προζύμι», οἱ συνειδητοποιημένοι γονεῖς καί ἐκπαιδευτικοί. Αὐτοί πού μάχονται πνευματικά καί ἀντιστέκονται μέ στέρεη τήν πίστη ὅτι στό τέλος θά νικήσει ἡ Ἀλήθεια.

Ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

ΕΜΠΡΟΣ: Ἀπό τό Καθολικό τῆς ἱερᾶς μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, Μουτσιάλη Βεροῖας.

ΠΙΣΩ: Διονύσιος Σολωμός - Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι, Σχεδιάσμα Γ'.

Ὁ φωτιστής τῆς Ἀλάσκας

Μέ τή φλόγα τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά λειώνει τούς πάγους καί ἀνοίγει μονοπάτια ἐλπίδας στήν παγερή γῆ τῆς Ἀλάσκας ὁ πυρωμένος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ, γεννημένος τό 1797 στό χωριό Ἀνζίσκογιε τῆς Σιβηρίας ἀπό πτωχοῦς καί εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Εὐσέβιο καί τή Θέκλα, ἔχει σπουδάσει στό ἐκκλησιαστικό σεμινάριο τοῦ Ἱρκούτσκ καί εἰσῆλθε στίς τάξεις τοῦ κλήρου ἀφοῦ νυμφεύθηκε τήν Αἰκατερίνα, θυγατέρα ἱερέως.

Μέ μία ἥρωική συγκατάθεση στήν κλήση τοῦ Θεοῦ ὁ νεαρός Ἰννοκέντιος ρίχνεται στήν περιπέτεια τοῦ εὐαγγελίου. Τό 1823 ἐγκαθίσταται μέ τήν οἰκογένειά του στήν Ἀμερική. Φθάνει στό νησί Οὐναλάσκα, στήν Ἀλάσκα, καί ἀρχίζει τό ἱεραποστολικό του ἔργο μέ τόν

ἀγνό ἐνθουσιασμό τῶν ἐργατῶν τοῦ Κυρίου. Ὁργώνει μέ τό ἀλέτρι τῆς ἀγάπης τήν παγωμένη χώρα ταξιδεύοντας σέ κάθε γωνιά της γιά νά γνωρίσει τούς ἰθαγενεῖς, νά μοιραστεῖ τίς δύσκολες συνθήκες τῆς ζωῆς τους καί νά γίνει ὁ καλός Σαμαρεῖτης στά τραύματά τους. Καθώς τούς προσεγγίζει, βλέπει τήν πείνα καί τή δίψα τῆς ἀλήθειας στά γεμάτα προσδοκία μάτια τους καί ἀφουγκράζεται τόν πόθο τῆς λύτρωσης νά καίει στήν ὑπαρξή τους. Ἐργάζεται μέ ζήλο στή διακονία τοῦ θείου λόγου γιά νά τούς μεταδώσει τό ψωμί καί τό νερό τῆς θείας ἀλήθειας.

Βιώνοντας τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὁ φλογερός ἱερέας δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσει ἀντικρύζοντας ὁλόκληρο ἔθνος νά παραμένει σιωπηλό στόν αἶνο καί στή δο-

ξολογία τοῦ Θεοῦ χωρίς νά μπορεῖ νά προσευχηθεῖ στόν Δημιουργό μέ τή δική του γλῶσσα. Πόθος του νά ένωθοῦν στή δοξολογία πρός τόν Λυτρωτή ὅλες οἱ φωνές τῆς δημιουργίας. Μαθαίνει τή γλῶσσα τῶν Ἀλεούτιων καί ἐπιδίδεται σέ ἕνα κοπιαστικό ἱεραποστολικό συγγραφικό ἔργο. Συντάσσει τήν πρώτη γραμματική τῆς γλῶσσας τῶν ἰθαγενῶν καί μεταφράζει λειτουργικά κείμενα καί περικοπές τῆς ἁγίας Γραφῆς. Συγχρόνως ἀνοικοδομεῖ ναούς, ἰδρύει σχολεῖα, δημιουργεῖ ἰατρεῖα. Τά σύνορα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πλαταίνουν. Στά χρόνια τῆς παραμονῆς τοῦ ἀκάματου ἐργάτη στήν Οὐναλάσκα δέν ἔμεινε οὔτε ἕνας ἰθαγενής εἰδωλολάτρης.

Δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια ὁδοιπορεῖ, διδάσκει, κατηχεῖ καί ἱεουργεῖ ἐπιτελώντας μία πραγματική ἐποποιία. Συνδέει τή γῆ τῆς Ἀλάσκας μέ τόν οὐρανό, τό σκοτεινιασμένο παρόν μέ τήν ὁλόφωτη αἰωνιότητα. Ζώντας τό θαῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου στό ἔργο του, ταπεινά δηλώνει: «Εἴμαστε ὅλοι ὄργανα τῆς θείας χάριτος, τά ἔργα τοῦ ἀνθρώπου κατευθύνονται ἀπό τόν Κύριο».

Τό 1838 ὁ ἅγιος ἱεραπόστολος ἐπιστρέφει μέ τήν οἰκογένειά του στή Μόσχα. Μετά τόν θάνατο τῆς πρεσβυτέρας Αἰκατερίνης τό 1840 κείρεται μοναχός καί στή συνέχεια ἐκλέγεται ἐπίσκοπος Καμτσάτκας καί Ἀλεούτιων Νήσων. Ντυμένος τήν πανοπλία τοῦ Πνεύματος ρίχνεται σέ νέες πνευματικές μάχες γιά νά ὑψωθεῖ τό λάβαρο τοῦ Σταυροῦ σέ κάθε γωνιά τῆς περιοχῆς του. Ἐργάζεται μέσα σέ ἀφάνταστα δυσχερεῖς συνθήκες, διασχίζοντας τίς παγωμένες ἐκτάσεις καί

κινδυνεύοντας συνεχῶς ἀπό χιονοστιβάδες, ρωγμές στόν πάγο, ἄγρια ζῶα καί ἔλλειψη τροφῆς. Ἡ ἵδρυση σχολείων ἀποτελεῖ κύριο μέλημά του. Γράφει τό 1845 στόν μητροπολίτη Μόσχας Φιλάρετο: «Προσπάθησα νά διδάξω ὅλα τά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ Ἀλεουτιανοί μέ ἀγαποῦν, τό κάνουν μόνο γιατί τούς ἔχω διδάξει».

Ὁ ἅγιος Ἰννοκέντιος σέ ἡλικία πλέον 70 ἐτῶν ἔχει χάσει τίς σωματικές του δυνάμεις καί ὑποφέρει πολύ ἀπό τά μάτια του. Ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νά παραιτηθεῖ καί νά ἐγκαταβιώσει σέ κάποιο μοναστήρι. Ὅμως ὁ Θεός, πού κατευθύνει τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει διαφορετικό σχέδιο. Τό 1868 ἐκλέγεται μητροπολίτης Μόσχας. Καί ἀπό τή νέα αὐτή ἔπαλξη ἐργάζεται μέ θερμουργό ζῆλο καί ὑπομονή.

Ἡ ἐπί γῆς πορεία τοῦ πολικοῦ ἀστέρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἔφτασε στό τέλος της στίς 31 Μαρτίου τοῦ 1879, Μέγα Σάββατο. Αὐτή τή μέρα τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας, σύμφωνα μέ ἀπόφαση τοῦ 1977, τήν ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς ὀρθόδοξης ἱεραποστολῆς, τόν φωτιστή τῆς Ἀλάσκας καί τῆς Σιβηρίας. Ὁ ἅγιος Ἰννοκέντιος ἐνσάρκωσε στήν ἐποχή του τό ἔργο τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ. «Διδάσκαλε σοφέ, Ἰννοκέντιε θεῖε, τοὺς πάγους κατέτηξας καί τήν πλάνην διέλυσας, Χριστὸν Ἥλιον νυκτὸς ἐν μέσῳ ὑψώσας. Ὅθεν ἅπανα ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία συμφώνως δοξάζει σε». Διάπυρη ἄς εἶναι ἡ πρεσβεία του στόν Κύριο γιά τοὺς ἐργάτες τοῦ φωτός πού διαλύουν τά σκοτάδια καί λειώνουν τοὺς πάγους σέ κάθε ἐποχή!

Ἰχνηλάτης

Ίστορικές μνήμες

Ἡ ἀνυπόταχτη Σπαρτιάτιςσα

- Νίκη ἢ θάνατος!
- Ἐλευθερία ἢ θάνατος!
- Ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος!

Ἀντιλαλοῦν τὰ κορφοβούνια, τὰ διάσελα κι οἱ πλαγιές.

25η Μαρτίου 1821. Οἱ κλαγγές τῶν ὄπλων ἀντηχοῦν καί τὰ καριοφίλια ἀνάβουν σέ κάθε γωνιά τῆς Πελοποννήσου. Ἕνα-ἕνα τὰ παλληκάρια, ἀφήνοντας τὰ κρησφύγετά τους, κατεβαίνουν ἔνοπλα ἀπὸ τὰ βουνά. Φωτιά πυρακτώνει τὰ στήθη τους νά διώξουν ἀπὸ τὰ πατρογονικά τους χῶματα τοὺς μακραίωνους τούρκους δυνάστες.

Δέν εἶναι μόνο οἱ ρασοφόροι καί οἱ φουστανελάδες στήν πρώτη γραμμή τοῦ πολέμου. Πολλές γυναῖκες νικοῦν τή φύση τους καί μέ τή ζωντανή παρουσία τους στίς μάχες ἀνασταίνουν τίς Ἀμαζόνες τῆς μυθολογίας. Αὐτές ἐγκωμιάζει μέ τή δυνατή του γραφίδα ὁ ἐθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός:

«Ψυχὴ μεγάλη καί γλυκειά,
μετά χαρᾶς τό λέω:

Θαυμάζω τίς γυναῖκες μας
καί στ' ὄνομά τους μνέω».

Οἱ Σπέτσες ἔχουν μιά Μπουμπουλίνα, ἡ Μύκονος μιά Μαντώ Μαυρογένους κι ἡ Σπάρτη τήν Κωνσταντία Ζαχαριά. Στό μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ της ὑψώνει πρώτη τή σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Συmpατριῶτες της, ἄνδρες καί γυναῖκες, συρρέουν ν' ἀκούσουν τὰ πατριωτικά της λόγια. Τοὺς ἐνθουσιάζει. Ξεσηκώνει τίς καρδιές τους νά παλέψουν γιά τήν ἀπόκτηση τῆς λευτεριᾶς τους μ' ὅποιο τίμημα. Σημαιοφόρος ἡ Κωνσταντία, περιστοιχισμένη ἀπὸ πολλές γυναῖκες, τρέχει στήν κοιλάδα τῆς Σπάρτης καί δίνει τό σύνθημα τῆς ἐξέγερσης. Ὁ ἐπίσκοπος Ἄνθιμος εὐλογεῖ τή σημαία τους. «Μοῦ ἤρχετο νά κλαύσω ἀπὸ τήν προθυμίαν πού ἔβλεπα», υπογραμμίζει ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ἀλλά ποιά εἶναι ἡ Κωνσταντία Ζαχαριά; Εἶναι κόρη τοῦ ἀσυναγώνιστου ἀρματολῶ τῆς Πελοποννήσου Ζαχαριά. Θεωρεῖται σημαντικός πρόδρομος τῆς

Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Πολλά δημοτικά τραγούδια ἐπαινοῦν τὴ λεβεντιά του, τὴ σωματικὴ του δύναμη, μὰ πάντων τὴν ἀπίστευτὴ ταχύτητά του. Λένε πὼς ὅταν ἔτρεχε οἱ φτέρνες του ἔφταναν στ' αὐτιά του!

«Λάμπουν τὰ χιόνια στὰ βουνά
κι ὁ ἥλιος στὰ λαγκάδια.
Ἐτσι λάμπει κι ὁ Ζαχαριάς
μέσ στ' ἄλλα παλληκάρια».

Τὸ ἀνυπόταχτο καὶ παράτολμο τοῦ πατέρα της ἔχει πάρει κι ἡ Κωνσταντία. Νά την τώρα πρωτοστατεῖ. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀκολουθοῦν τίς διαταγές της. Μόλις καταφθάνουν στό Λεοντάρι, σαστισμένοι οἱ ἐχθροὶ καταφεύγουν στὰ φρούρια τοῦ Μυστρᾶ, τῆς Μονεμβασιάς καὶ τῆς Καρύταινας. Ἡ γενναία Σπαρτιάτισσα δέν ἀνέχεται ν' ἀνεμίζουν οἱ τουρκικὲς σημαῖες στὰ τζαμιά. Στό διάβα της κατεβάζει τὴν ἡμισέληνο καὶ στεριώνει τὴν ἑλληνικὴ σημαία μ' ἓνα γαλάζιο σταυρό. Ἀκάθεκτη ὁρμᾷ στό κονάκι τοῦ τούρκου βοεβόδα καὶ τό παραδίδει στίς φλόγες.

Καθὼς κυλοῦν τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὁ φακός τῆς ἱστορίας συλλαμβάνει τὴν Κωνσταντία νά συμμετέχει ἐνεργὰ σέ μάχες, σέ πολιορκίες. Οἱ Ἕλληνες κοντά της παίρνουν θάρρος. Οἱ Τοῦρκοι τὴ θωροῦν καὶ τρομάζουν. «Ζωσθεῖσα καὶ πάλιν τὸ ξίφος ὥδευσε πρὸς τὴν Μεθώνην καὶ τὴν Κορώνην. Αἱ τουρκικαὶ φρουραὶ τῶν δύο τούτων πόλεων ἦσαν τόσον ἐξησθενημέναι, ὥστε ἐτοίχισαν μέρος τῶν πυλῶν, καὶ ἐπρομηθεύοντο διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τῶν τὰ κτήνη τὰ πρὸς συντήρησίν των ἀναγκαῖα. Εἷς τινὰ τοιαύτην ἔξοδον, τὴν πρωΐαν τῆς

12ης Αὐγούστου τοῦ 1823, συνηντήθησαν μὲ τὴν Κωνσταντίαν Ζαχαριά, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τεσσαράκοντα πέντε ἐκ τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς, συνέλαβεν ἑξ αἰχμαλώτους καὶ κατεδίωξε τοὺς ἐπιλοιπούς», γράφει ὁ Πουκεβίλ.

Ἐμφανίζεται ἀργότερα καὶ πάλι στό προσκήνιο μὲ τὴν πεισματικὴ μάχη τοῦ Πολυάραβου τῆς Λακωνίας, τὸν Αὐγουστο τοῦ 1826. Ὁ Ἱμπραήμ μ' ὅλα του τὰ τάγματα στοχεύει νά καταλάβει τὴ Μάνη. Ἕλληνες ὀπλαρχηγοὶ καὶ δρεπανηφόρες Ἕλληνίδες καταδιώκουν τ' ἀσκέρια του. Οἱ Ἀραβες πανικοβάλλονται, τρέπονται σέ φυγὴ, πετώντας τὰ ὅπλα τους. Σάν ζυγώνει τὸ τέλος τῆς τριήμερης σκληρῆς ἀναμέτρησής, προβάλλει στὴν κονίστρα τῆς μάχης ἡ Κωνσταντία Ζαχαριά μὲ τὰ 250 παλληκάρια της καὶ μὲ λίγες σπαρτιάτισσες γυναῖκες. Ἡ παρουσία τους μιά ἀνάσα, μιά τόνωση. Ἀξιοθαύμαστη κι ἡ δική τους συμβολὴ γιὰ τὸν νικητήριο ἐπίλογο αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα. Ἡττημένος ὁ ἐχθρὸς μὲ φοβερὲς ἀπώλειες ὁπισθοχωρεῖ.

Τὰ ἔχνη τῆς ἀνυπόταχτης ἡρώιδας χάνονται μετὰ τὸ 1826. Δέν γνωρίζουμε πότε καὶ ποῦ ἄφησε τὴν τελευταία της πνοή. Τὴν τύλιξε τὸ πέπλο τῆς ἀφάνειας, δίχως νά γυρέψει προβολή, τιμές, ἀμοιβές κι ἀναγνώριση τῶν θυσιῶν της. Τῆς ἔφτανε μονάχα πού διαλύθηκε τὸ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς κι ἡ πατρίδα της ἀνάσαινε ἐπιτέλους ἐλεύθερα. Τέτοιες ἀνιδιοτελεῖς μορφές βαθαίνουν τὴν εὐγνωμοσύνη μας, μὰ καὶ αὐξάνουν τὸ χρέος μας.

Ἑλληνίς

Σκηνές από τήν τάξη μου

«Σκοτώσαμε» τά τρία Π...

Ἦμεινα ἄφωνη γιά δύο λεπτά. Δέν μπορούσα νά πιστέψω αὐτό πού ἄκουσα... Κοιτοῦσα τή μαθήτριά μου στά μάτια καί δέν ἤξερα τί νά ἀπαντήσω... Ναί, ὅσο καί ἂν ἤχησε παράφωνα, ὅσο κι ἂν δέν ἤθελα νά τό πιστέψω, μόλις τό εἶχε ξεστομίσει ἀνευθρίαστα: «Ἐ, κυρία... καί τί εἶναι πιά αὐτή ἡ πατρίδα πού μᾶς λέτε; Γιατί νά ἀγωνιστῶ γι' αὐτήν καί γιατί νά τήν ἀγαπῶ; Τί μοῦ 'κανε ἐμένα ἡ πατρίδα;».

Ἦμεινα νά στοχάζομαι τό ἀρχαῖο ρητό πού εἶχα μπροστά μου: «Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστιν πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον». Ἦνιωθα τά παιδιά νά μέ κοιτοῦν καί νά ἀνυπομονοῦν γιά τήν ἀπάντηση. Τό εἶχα μεταφράσει μέ πάθος πρὶν λίγο κι ἔπειτα ζήτησα νά ποῦν καί τά παιδιά τή γνώμη τους: Πῶς αἰσθάνονται σήμερα τήν πατρίδα, τί νιώθουν στό ἄκουσμα τῆς λέξης... Μά ἡ μικρή μαθήτριά τῆς Α' Γυμνασίου μέ αἰφνιδίασε, μέ προσγείωσε ἀποτομα. Καί λίγο μετά συνέχισε μέ πόνο, θέλοντας νά ἐνισχύσει τήν ἐπιχειρηματολογία της: «Ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας μου εἶναι ἄνεργοι, οἱ θεῖοι μου τό ἴδιο καὶ σεῖς μοῦ μιλάτε γιά πατρίδα... Καλύτερα νά πεθάνει ἡ πατρίδα, παρά ὁ πατέρας μου!».

Τρόμαξα γιά τήν τόλμη τοῦ παιδιοῦ καί τό ξαφνικό του ξέσπασμα: καρπὸς τῆς θεοποίησης τοῦ ἐγώ, πού βάζει πρῶτα τὰ δικά του, ἀλλά ξεχνᾷ πόσο δικιά του εἶναι ἡ πατρίδα... Φάνηκε ἡ στενοχώρια μου στήν τάξη. Πρώτη φορά ξεκάθαρα ἓνας ἔφηβος μοῦ ἔθετε τόσο ωμά τήν ἀλήθεια του. Πρώτη φορά ἴσως τολμοῦσε... Καί ντράπηκα: γιά τή γενιά μας πού ξαστόχησε, γιά ὅσα σημάδια ἡ κρίση -πού τή βαφτίσαμε οἰκονομική- ἄφησε πάνω στίς καρδιές τῶν παιδιῶν μας.

«Προτιμῶ νά πεθάνει ἡ πατρίδα μου...»!!! Ποῦ εἶσαι, στ' ἀλήθεια, θεῖε Πλάτωνα, νά ἀκούσεις τὰ Ἑλληνόπουλα τοῦ σήμερα; Τί θά ἀπαντοῦσες τάχατες στά νέα παιδιά πού δέν γνωρίζουν τί θά πεῖ πατρίδα, πού δέν τοὺς τό μάθαμε ἐμεῖς, οἱ γονεῖς μαζί κι οἱ δάσκαλοι, μιά καί ξεχάσαμε τό νόημα τῶν λέξεων, μιά καί οἱ λέξεις δέν ἔχουν πιά τό νόημα πού τοὺς πρέπει...

«Λοιπόν, παιδιά», εἶπα, «ἔχει δίκιο ἡ Ἑλενα, πού ξεχωρίζει τήν πατρίδα της ἀπό τόν πατέρα της. Δέν γνωρίζει ὅτι οἱ δύο λέξεις ἐτυμολογικά καί ὄχι μόνο... ταυτίζονται! Ἀπὸ ἐκεῖ θά ἀρχίσουμε σήμερα. "Ἀρχὴ σοφίας ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις", ἔλεγαν οἱ σοφοί μας πρόγονοι.

Ἦ λέξη πατρίδα, λοιπόν, δέν ἦταν

πάντα ουσιαστικό. Ξεκίνησε ως επίθετο -«γαῖα πατρίς», δηλαδή γῆ τοῦ πατέρα- καί ἔφτασε ἔπειτα ἀπό τή χρήση νά γίνει ουσιαστικό: πατρίς-πατρίδος. Εἶναι ἐνδιαφέρον καί συγκινητικό νά δοῦμε πῶς οἱ Ἕλληνες ἀπέδιδαν τή σχέση τους μέ τόν τόπο πού γεννήθηκαν κι ἔδωσαν στήν πατρίδα τό ὄνομα πού παραπέμπει στόν πατέρα.

Οἱ πρόγονοί μας δέν γνώριζαν τίποτε πιο ἀγαπητό καί πιο ἱερό ἀπό τήν πατρίδα καί ἔλεγαν ὅτι τῆς χρωστοῦν τά πάντα. Ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο γιά τό ὁποῖο νά ἀξίζει κανεῖς νά πάρει ἐκδίκηση, ἐκτός ἀπό τήν πατρίδα καί τόν πατέρα. Ὅτι εἶναι ὠραῖο, γλυκό νά πεθάνει κανεῖς γιά νά τήν ὑπερασπιστεῖ. Ἡ λέξη “πατρίδα” εἶναι μιὰ ἀπό τίς πρῶτες λέξεις πού τά παιδιά μάθαιναν νά ψελλίζουν μετά τό “πατέρα” καί “μητέρα”...

Ἡ λέξη “πατρίδα” ἠλέκτριζε τόν πιο ἀπλό πολίτη, ἐμπλούτιζε τήν ποίηση, διήγειρε τούς ρήτορες, ἀντηχοῦσε στό θέατρο καί στίς λαϊκές συνελεύσεις. Ἦταν χαραγμένη στά μνημεῖα. Οἱ Ἕλληνες δέν εἶχαν τίποτε πιο πολύτιμο ἀπό τήν ἀγάπη γιά τήν πατρίδα. Τό νά ἐργάζονται γι’ αὐτήν ἦταν ἡ εὐτυχία καί ἡ δόξα τους. Οἱ γυναῖκες στή Σπάρτη ἀγαποῦσαν τήν πατρίδα περισσότερο ἀπό τά παιδιά τους! Περηφανεύονταν ὅτι ἔφερναν ἄντρες στόν κόσμο, γιά νά τήν περιφρουροῦν. Ἀπό τήν κούνια ἀκόμα, τούς παρουσίαζαν τήν πατρίδα σάν πρώτη τους μητέρα. “Πήγαινε, γιέ μου”, ἔλεγε ἡ μιὰ, “ἐξοπλίσου γιά νά ὑπερασπιστεῖς τήν πατρίδα καί γύρισε ἡ μέ τήν ἀσπίδα σου ἢ πάνω στήν ἀσπίδα σου, δηλαδή, νικητής ἢ νεκρός!”. “Παρηγορήσου”, ἔλεγε ἡ ἄλλη σέ ἕναν ἀπό τούς γιούς της, “παρηγορήσου γιά τό πόδι πού ἔχασες, γιατί δέν θά κά-

νεις οὔτε βῆμα χωρίς νά σοῦ θυμίζει ὅτι ὑπερασπίστηκες τήν πατρίδα”. Μετά τή μάχη στά Λεῦκτρα, ὅλες οἱ μητέρες αὐτῶν πού εἶχαν χαθεῖ μαχόμενοι χαίρονταν, σέ ἀντίθεση μέ τίς ἄλλες, πού ἔκλαιγαν πάνω στούς γιούς τους πού ἐπέστρεφαν ἡττημένοι.

Γι’ αὐτήν τήν πατρίδα μᾶς μιᾶ ὁ Πλάτωνας, γι’ αὐτή πού δίνει στήν ψυχή μας τή δύναμη νά πραγματοποιοῦμε μεγάλα ἔργα καί νά ὑπομένουμε πολλά γιά τό κοινό καλό. Καί πόσα ἀκόμα θά εἶχα νά σᾶς πῶ... Ἀπό τό τότε ἀλλά καί τό τώρα...». Καί συνέχισα μέ τόν ἴδιο παλμό ὡς τό τέλος. Κι ἔπειτα, μυστικά εὐχήθηκα γιά τήν Ἑλενα καί κάθε Ἑλενα πού τόσο ἀδικοῦμε.

Ναί, δέν τῆς μάθαμε ποτέ τό τί σημαίνει τούτη ἡ μικρή λεζούλα... δέν τῆς διδάξαμε πῶς νά ἀγαπᾶ, «σκοτώσαμε» μέσ στήν καρδιά της τά τρία Π... Πατέρα Θεό, Πατέρα καί Πατρίδα... Γιατί, ἀφοῦ σβήσαμε τόν Θεό, πρίν ἀκόμα γεννηθεῖ στήν μικρή της καρδιά, πῶς θά μάθει ἀληθινά νά ἀγαπᾶ πατέρα καί πατρίδα; Καί ἀφοῦ δέν τῆς δείξαμε μέ τή ζωή καί τό παράδειγμά μας τήν πίστη σέ ἰδανικά, γιατί στ’ ἀλήθεια νά ἀγωνίζεται γιά ἄπιαστα ὁράματα; Ἐκείνη γυρεύει μόνο ὅ,τι πιάνεται, ὅ,τι δίνει κέρδος... Μά πῶς θά ζήσει μόνη, δίχως Πατέρα καί πατρίδα;

Γιατί, γιά σκέψου, μικρή μου Ἑλενα: ἂν πεθάνει ἡ πατρίδα σου, μαζί της θά πεθάνουν κι ὅλα τά δικά σου! Ὁ μέγας μας τραγικός Εὐριπίδης μιᾶ καί σήμερα διττά: «...καί τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν;» Καί ποῖο κακό εἶναι βαρύτερο ἀπό τόν χαμό τῆς πατρίδας; Στ’ ἀλήθεια, ποῖο;

M.E.X.

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 5/3, τῆς Ὁρθοδοξίας

«ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ»
(Ιω 1,50).

Ὁ Ναθαναὴλ γνωρίζοντας προσωπικά τόν Ἰησοῦ ὁμολογεῖ· «ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Δέν λέει «γιός τοῦ Ἰωσήφ», ἀλλὰ «υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Δέν θεωρεῖ τόπο καταγωγῆς του τῇ Ναζαρέτ ἀλλὰ τῇ Βηθλεέμ, ἀπ' ὅπου καταγόταν καὶ ὁ Δαβίδ, ἐξ οὗ καὶ «βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Ἡ πίστη μας τότε εἶναι καρποφόρα, δυνατή, ὅταν ἔχουμε ἐμπειρίες. Καί τίς ἐμπειρίες τίς προσφέρει ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τῆς πίστεως, φθάνει νά εἴμαστε ἄδολοι, καλοπροαίρετοι, σάν τόν Ναθαναὴλ, μέ πόθο καὶ λαχτάρα γιά τὰ πνευματικά καὶ μάλιστα νά δίνουμε προτεραιότητα στά πνευματικά. Τότε ἡ πίστη, πού εἶναι φυτεμένη μέσα μας ἀπὸ τόν ἴδιο τόν Θεό, ὠριμάζει, καλλιεργεῖται, ριζώνει, καρποφορεῖ. Καί ἡ καρποφορία τῆς εἶναι ὁ πλοῦτος μας καὶ ἡ εὐφροσύνη μας, εἶναι ἡ ἐμπειρία μας πού πραγματικά εἶναι ἓνα ἄλλο εἶδος ζωῆς. Εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ πού ἀρχίζουμε νά ζοῦμε ἀπὸ τόν κόσμον αὐτό.

Κυριακή 12/3, ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ

«ἵνα δὲ εἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας» (Μρ 2,10).

Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτει γιά πρώτη φορά στοῦ κατά Μᾶρκον Εὐαγγέλιον τό ὄνομά του, τό προφητικό καὶ παράδοξο, πού ὅμως φανερώνει ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τό ὄνομα αὐτό, «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», τό χρησιμοποιεῖ μόνον ὁ Ἰησοῦς γιά τόν ἑαυτό του. Πρῶτος τό χρησιμοποίησε ὁ Δανιὴλ ὡς προφητεία γιά τόν Μεσσία, καί μετὰ ἀπὸ τόν Ἰησοῦ τό ἀναφέρει ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, ὅταν βλέπει στὸν οὐρανὸ τόν Κύριο ὅχι ὅπως τὸν ἔβλεπαν στή γῆ, ἀλλὰ τὸν βλέπει ὡς Θεάνθρωπο. Αὐτό σημαίνει τό ὄνομα «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», πού τό ἀκοῦμε συχνά, σημαίνει Θεάνθρωπος. Ἄν ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἶναι Θεός, δέν

θά ἀκριβολογοῦσε, διότι δέν εἶναι μόνον Θεός. Ἄν ἔλεγε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος, πάλι δέν θά ἀκριβολοῦγε, διότι δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος. Εἶναι Θεάνθρωπος. Καί ἄν ἔλεγε Θεάνθρωπος, δέν θά τό καταλάβαιναν. Εἶπε, λοιπόν, ὅτι εἶναι «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Εἶναι πραγματικός ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκτός ἀπό τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι καί Θεός.

Κυριακή 19/3, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

«ἀπαρνῆσάθω ἑαυτὸν» (Μρ 8,34).

Αὐταπάρνηση δέν σημαίνει νά βλάψω τὴν υἰεΐα μου, τὴ ζωὴ μου, τόν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ νά ἀρνηθῶ τόν παλαιό ἄνθρωπο πού ζῇ μέσα μου. Δηλαδή τὰ καπρίτσια μου, τίς ἁμαρτωλές μου ἐπιθυμίες, ὅλα τὰ ἀντίθεα, ὅλα τὰ ἀντίχριστα, ὅ,τι βρομερό καί ὅ,τι ἀπαίσιο ὑπάρχει καί κυοφορεῖται μέσα μου. Αὐτό σημαίνει αὐταπάρνηση. Δέν σημαίνει νά αὐτοκτονήσω οὔτε σημαίνει νά καταπολεμήσω τό σῶμα μου γιά νά ζήσει ἡ ψυχὴ, ὅπως ἔλεγαν οἱ μονοφυσίτες, πού καταδικάσθηκαν ἀπό τὴν Ἐκκλησία.

Ἦχι! Τό σῶμα εἶναι νας τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὰ σώματά μας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ, δημιουργήθηκαν μέ ἰδιαίτερη φροντίδα ἀπό τόν Θεό καί θά ἀναστηθοῦν γιά νά ζήσουν στήν αἰωνιότητα μαζί μέ τὴν ψυχὴ.

Κυριακή 26/3, ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

«τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» (Μρ 9,29).

Ἐδῶ ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος τό ὅπλο τῶν χριστιανῶν μέ τό ὅποιο νικοῦν τόν σατανᾶ καί τίς ἐνέργειές του. Εἶναι ἓνα δίκοπο μαχαίρι, ἓνα ἀποτελεσματικό ὅπλο: ἡ προσευχή καί ἡ νηστεία. Δέν εἶναι λόγος χωρίς ἀντίκρυσμα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου. Ἀποδεικνύεται μέ μυριάδες περιστατικά πού ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Ὅταν ἡ προσευχή εἶναι καθαρὴ καί δυνατὴ καί ὅταν ἡ νηστεία εἶναι τέλεια καί ὀλοκληρωμένη, νηστεία ὄχι μόνο βρωμάτων ἀλλὰ καί παθῶν, ὄχι μόνον τροφῆς ἀλλὰ καί κακίας, πραγματικά εἶναι δύναμη ἐναντίον τῶν δαιμόνων καί τῆς ἐπιρροῆς τους στή ζωὴ μας καί στή ζωὴ τῶν παιδιῶν μας. Καί ἔχουμε συγκλονιστικά παραδείγματα ὅπου πατέρες, ἀσκητές, διδάσκαλοι μέ προσευχή, ἀγρυπνίες καί νηστείες θεράπευσαν ἀγιάτρευτες ἀρρώστειες, ἐξέβαλαν δαιμόνια!

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΥΜΒΟΛΟ ΖΩΗΣ

Στά μέσα της περιόδου της Σαρακοστής ή Ἐκκλησία προβάλλει τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ὥστε οἱ πιστοί νά ἐνισχυθοῦν στόν πνευματικό καί βιοτικό τους ἀγώνα.

Βέβαια ὁ σταυρός, ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ διαχρονικά πρόκληση πρώτου μεγέθους γιά τήν ἀνθρώπινη λογική. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός προκαλοῦσε καθημερινά τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων μέ τίς θέσεις του γύρω ἀπό τήν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας. Ἐνῶ μέ τὰ θαύματά του ἐξέπληττε, ἀποστρεφόταν τήν ἀναγνώριση καί τίς τιμές. Μάλιστα μέσῳ τῶν Ἀποστόλων του ἄφησε στόν κόσμο θαυμάσια παρακαταθήκη γιά τόν τρόπο ἄσκησης τῆς ἐξουσίας μέ τόν λόγο του: «Ὅποιος θέλει νά γίνει μέγας ἀνάμεσά σας, νά εἶναι ὑπηρέτης σας, καί ὅποιος θέλει νά γίνει πρῶτος νά εἶναι δοῦλος ὅλων» (βλ. ΜΘ 20,26-27)! Ὁ Χριστός μέ τή σταυρική του θυσία ἀποτελεῖ ἀνεπανάληπτο πρότυπο συνέπειας μεταξύ λόγων καί ἔργων. Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἐνόχληση πού προκαλεῖ διαχρονικά στοὺς δημαγωγούς, οἱ ὅποιοι χαρακτηρί-

ζονται ἀπό τή μεγάλη ἀπόκλιση τῶν ἐνεργειῶν τους ἀπό τοὺς λόγους τους.

Μετά τή σταυρική θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ σταυρός ἔχασε τό ἀρχικό του νόημα. Ἀπό μέσο ἀτιμωτικῆς θανάτωσης τῶν κυρίαρχων Ρωμαίων μετατράπηκε σέ κατ' ἐξοχήν σύμβολο τῶν πιστῶν. Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὅμως κατήντησε λαμπρό κόσμημα στά διαδήματα τῶν βασιλέων καί σύμβολο ἀπλήστων γιά κατακτήσεις ἡγεμόνων, οἱ ὅποιοι κάλεσαν τόν στρατό τους «σταυροφόρους»! Καί ὅταν ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί ἀνετράπη τό ἄθλιο καθεστῶς τῆς ἀνελευθερίας στή Δύση, τότε νέοι «ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ» διακήρυξαν ὅτι ἡ ὑλική εὐμάρεια εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πιστοὺς του!

Ἡ χριστιανική Ἀνατολή στά δύσκολα χρόνια τῆς Ὀθωμανοκρατίας βίωσε τό ἀληθινό νόημα τοῦ σταυροῦ. Ἰδιαίτερα ὁ ἐλληνισμός κάτω ἀπό τή σκληρή δουλεία αἰώνων θέλοντας καί μὴ ἔζησε ἐσταυρωμένο βίο. Μόνο του στήριγμα ὑπῆρξε ἡ Ἐκκλησία. Ἐβλεπε στοὺς ναοὺς τήν Παναγία νά θρηνεῖ κάτω ἀπό τόν σταυρό τοῦ μοναχογιοῦ της καί ἀντλοῦσε παρηγοριά. Ὑπέμενε τόν σταυρό

του προσδοκώντας την ανάσταση, όπως ακριβώς πίστευε ότι τη σταύρωση του Χριστού ακολούθησε η ανάστασή του.

Οι σύγχρονοι αποδομητές της ιστορίας, κυριαρχούμενοι από υλιστικές φιλοσοφίες, αδυνατούν να έμβασθουν στο θαῦμα της επιβίωσης της χριστιανικής πίστης μετά από τόσους διωγμούς, τούς οποίους υπέστησαν οι πιστοί από τούς Ρωμαίους αρχικά, τούς μουσουλμάνους στη συνέχεια, τούς κομμουνιστές κατά τον 20ό αιώνα. Καί στίς ημέρες μας αναβιώνουν οι διωγμοί σε ισλαμικές χώρες, στίς όποιες φανατικοί ισλαμιστές σταυρώνουν στην κυριολεξία χριστιανούς, πού δέν κάμπτονται οὔτε από δελεάσματα οὔτε από απειλές καί ἐμμένουν μέχρι θανάτου στην πίστη τους.

Ἐντούτοις, οἱ υπόλοιποι θεωρούμενοι πιστοί στον Χριστό διαβιούμε μέ ἄκρως ἀντισταυρικό πνεῦμα. Οἱ πάντες ἐπιδιώκουμε μέ ἀποκλίνουσα ἀπό τόν τόπο τῆς σταύρωσής μας πορεία, μέ παράκαμψη δηλαδή τοῦ Γολγοθᾶ, νά φθάσουμε στην προσωπική μας ἀνάσταση. Ἡ ἀσκητική (σταυρική) θεώρηση τοῦ βίου μᾶς εἶναι ἀνυπόφορη! Βέβαια υπάρχουν καί οἱ ἄλλοι, πού δέν στρεβλώνουν τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, καθώς τόν ἔχουν ἀπορρίψει γιά τή «μωρία» τῶν λόγων του. Αὐτοί ζοῦν μέ τή βεβαιότητα ὅτι τά πάντα τερματίζονται στον παρόντα βίο καί ἡ ἀνάσταση μόνον ὡς συμβολισμός γίνεται ἀποδεκτή. Ἐπικεντρώνουν τήν προσοχή τους στό ὄραμα γιά ἕναν καλύτερο κόσμο καί προτείνουν γι' αὐτό κατά καιρούς λύσεις. Καί οἱ αἰῶνες κυλοῦν καί ὁ κόσμος πορεύεται ἀπό τό κακό στό χειρότερο, ἄσχετα ἂν οἱ «ἐπαΐοντες» δέν

θέλουν νά τό παραδεχθοῦν.

Πληθαίνουν οἱ θεωρούμενοι ἀκόμη «σταυροφόροι», ἂν καί ἀπό καιρό ἔχουν ἀπαρνηθεῖ τήν, ἔστω ἐπιφανειακή καί πλανεμένη, πίστη τους καί γι' αὐτό καθημερινά σταυρώνουν τόν συνάνθρωπό τους γιά τά ἄθλια οἰκονομικά συμφέροντά τους. Παράλληλα, ὅσοι ἀκόμη διακρίνονται γιά φιλόανθρωπα αἰσθήματα ἐπιρρίπτουν τήν εὐθύνη γιά τά κακά, πού συγκλονίζουν τόν πλανήτη μας, στον Θεό μέ συνήθη τήν ἐπίκριση: «Καλά δέν βλέπει; Γιατί δέν παρεμβαίνει;». Τό αἰώνιο πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας καί πάλι στό προσκήνιο. Εἶναι τό ἴδιο μέ τό ἐρώτημα τῶν διανοουμένων στίς ἀρχές τῆς μετά Χριστόν ἐποχῆς: «Ἦταν ἀνάγκη νά σταυρωθεῖ ὁ Θεός; Δέν μπορούσε νά ἐπέμβει δυναμικά, γιά νά διαλύσει τά σχέδια τῶν κακῶν;».

Ὁ λαός μας, ἀκολουθώντας τούς ἡγέτες του στον κατήφορο, ἀρνεῖται νά ἄρει τόν σταυρό του στον καιρό τῆς κρίσης. Ἐχει ὑποταχθεῖ στον καταναλωτικό τρόπο βίου καί τόν τρομάζει ἡ στέρηση. Προτιμᾷ νά παραμένει δοῦλος συντηρώντας ψευδαίσθηση ἐλευθερίας, ἀντί νά ἐπανεέλθει μέ φρόνημα καί φρόνηση στην πορεία πρὸς τή θυσία μέ τήν ἄρση τοῦ σταυροῦ. Χρῦσωσε τόν σταυρό, πού ὀφείλει νά φέρει ἐπάνω του κάθε πιστός. «Ὁ χρυσός μᾶς φέρνει πιο κοντά» εἶναι σύγχρονο μήνυμα διαφήμισης κοσμημάτων. Ἄραγε ὁ χρυσός σταυρός μᾶς φέρνει πιο κοντά στον Χριστό; Θά ἐμμένουμε γιά πολύ ἀκόμη νά τρεφόμεστε μέ ψευδαισθήσεις ἐπίπλαστης εὐτυχίας;

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Σαρακοστή

Δέ χωράει πιά ἡ κακία
μέσ στή μικρή μου τή ζωή.
Ἡφαίστειο ἀγάπης ἐνεργῆς
ἐπιθυμῶ νά γίνει
ἡ ἀδύναμη καρδιά μου,
σέ ρυθμούς νά χτυπᾷ καλοσύνης!

Νά προσπαθεῖ λαχταρῶ ἡ ψυχὴ μου
μέ τὰ δικά της νά πετάξει φτερά,
τῆς ὕλης σπάζοντας τό φράγμα.
Νά ἔχω ἐγκράτεια σέ βρώση,
σέ πόση, σέ λόγο ἐμπαθῇ
καί θετικούς νά κάνω λογισμούς
γιά ὅσα βλέπω, ἀκούω
καί νιώθω γύρω μου.

Εἴλικρινά θέλω νά μετανιώσω
γιά ὅσα ὁ Θεός μου χάρισε
καί περιφρόνησα,
γιά ὅσα Ἐκεῖνος ζήτησε
καί δέν τὰ πρόσφερα,
γιά ὅσα δέ σκέφτηκα νά πράξω,
καί ὅσα δέν ἔπραξα,
γιά πόρτες πού ἔκλεισα...

Εἴλικρινά θέλω νά μετανιώσω
γιά τὰ «σ' ἀγαπῶ», πού δέν εἶπα,
νά ἀλαργέψει ἡ θλίψη,
νά συντριβεῖ ἡ μοναξιά!
Γιά συγγνώμες, πού δέν καταδέχτηκα,
δάκρυα, πού δέ σκούπισα,
πληγές, πού δέν περιποιήθηκα,
γιά προσευχές, πού δέν ψιθύρισα.

Εἴλικρινά θέλω νά μετανιώσω
γιά τηλέφωνα, πού δέν σήκωσα,
αἰτήματα, πού ἀγνόησα,
γιά αἰσθήματα, πού δέ σεβάστηκα,
μυστικά πού πρόδωσα,
γιά ὅσα ἀδίκως κατέκρινα,
γιά ἀγκαλιές, πού δέν ἀνοιξα,
νά κουρνιάσει ὁ πόνος.

Εἴλικρινά θέλω νά μετανιώσω
γιά τὰ ἀμέτρητα λάθη μου,
γιά τίς τόσες μέρες,
πού δέν ἔζησα,
στῆς ἐπιβίωσης μπλεγμένη
τά ὕπουλα δέχτυα...

Φωτεινὴ Φωτιάδου-Κωνσταντίνου

Ἡ κατάκριση στό μικροσκόπιο

Τίποτε δέν εἶναι τόσο καθημερινό, τόσο συχνό ὅσο τό νά σχολιάζουμε καί νά κατακρίνουμε τή συμπεριφορά τῶν ἄλλων. Μεταφέρουμε σέ τρίτους λόγια ἢ πράξεις παρουσιάζοντάς τα ὡς ἀληθινά. Εἶναι ὅμως; Πολλές φορές ἀποδεικνύεται ὅτι σφάλματα γιά τά ὅποια μιλήσαμε ξεκινώντας ἀπό μία ὑποψία δέν ἦταν ἀληθινά. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακας λέει ἐπιγραμματικά: «Νά μήν κατακρίνεις, ἔστω καί ἄν κάτι τό βλέπεις μέ τά ἴδια σου τά μάτια. Πολλές φορές συμβαίνει νά πέφτουν καί αὐτά σέ πλάνη». Οἱ πατέρες συνιστοῦν εἴτε δοῦμε κάτι κακό μέ τά ἴδια μας τά μάτια εἴτε ἀκούσουμε μέ τά αὐτιά μας νά μήν τό δεχόμαστε. Πολλές φορές οἱ διαλογισμοί, οἱ ἐνθυμήσεις καί οἱ σκέψεις μᾶς ὁδηγοῦν σέ λανθασμένες ἐρμηνεῖες.

Τό Γεροντικό ἀναφέρει τό ἀκόλουθο περιστατικό, πού ἔγινε αἰτία νά γελοιοποιηθεῖ ἕνας ἀδελφός. Κάποτε εἶδε ἕναν ἄλλο ἀδελφό νά ἀμαρτάνει μέ μία γυναικα. Μετά ἀπό προβληματισμό γιά τό τί ἔπρεπε νά κάνει, πλησίασε, τούς ἔσπρωξε, ὅπως νόμιζε, μέ τό πόδι του καί τούς φώναξε: «Πάψτε, λοιπόν...». Τότε κατάλαβε ὅτι μπροστά του εἶχε μονάχα στάχυα ἀπό σιτάρι.

Ἀκόμη καί ἄν κάτι εἶναι ὅπως τό βλέπουμε, μήπως γνωρίζουμε τί ὤθησε τόν ἀδελφό νά πράξει ἢ νά πεῖ τή συγκεκρι-

μένη κουβέντα, ἀπό ποιά ἐσωτερική πάλη ἐνήργησε ἢ μίλησε ἔτσι, κάτω ἀπό ποιές συνθήκες; Ἄν γιά τόν ἑαυτό μας κάποτε ἀναρωτιόμαστε γιατί ἐνήργησε ἔτσι καί ὄχι ἄλλιῶς, γιά τόν ἄλλο πῶς βιαζόμαστε νά βγάλουμε τά συμπεράσματά μας; Ἄς εἴμαστε εἰλικρινεῖς. «Ἐξ ιδίων κρίνουμε τὰ ἄλλότρια». Ὁ τρόπος πού σχολιάζουμε τή συμπεριφορά τῶν ἄλλων ἀποκαλύπτει τόν τρόπο πού σκεφτόμαστε, τό ἐσωτερικό μας εἶναι.

Ἄς πάρουμε ἕναν ἄνθρωπο πού ἕνα βράδυ στέκεται μόνος του σέ κάποιο σημεῖο τοῦ δρόμου. Τόν προσπερνοῦν τρεῖς ἄλλοι. Ὁ ἕνας

σκέφτεται για τό μοναχικό άτομο ότι περιμένει κάποιον για νά πάνε νά ἀμαρτήσουν, ὁ ἄλλος τόν θεωρεῖ κλέφτη καί ὁ τρίτος θεωρεῖ ὅτι περιμένει τόν φίλο του για νά πάνε μαζί στήν Ἀγρυπνία σέ γειτονική ἐκκλησία. Καί οἱ τρεῖς εἶδαν τόν ἴδιο ἄνθρωπο. Ὁ καθένας, ὅμως, ἐρμήνευσε τό γεγονός μέ τόν δικό του τρόπο. Ἡ κρίση πού διατυπώνουμε φανερώνει τό ποιόν μας· «ἐν ᾧ γάρ κρίνεις τόν ἕτερον σεαυτὸν κατακρίνεις» (Ρω 2,1).

Καί γιατί νά τόν κρίνουμε; Ποῦ ξέρουμε τί νιώθει καί τί σκέφτεται; Δέν ἀποκλείεται νά δοῦμε ἕναν ἀδελφό σέ τόπο πού ἐμεῖς κρίνουμε ἀμαρτωλό καί αὐτός στὸν τόπο αὐτό νά ἐπικοινωνεῖ μέ τόν Θεό ἢ βλέποντας τό πάθος μέ τό ὅποιο οἱ ἄλλοι ἐπιδίδονται στήν ἀμαρτία νά νιώθει τύψεις ἢ ἀκόμη καί τή λαχτάρα νά ἀφοσιωθεῖ μέ ὅλο του τό εἶναι στὸν Κύριό του πού τόν κατέστησε κληρονόμο τῆς οὐράνιας βασιλείας του. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε καί τόν ἱεραπόστολο ἐκεῖνο πού σύχναζε σέ νυχτερινὰ κέντρα μέ μοναδικό σκοπό νά ἀρπάξει ψυχές για τόν Χριστό ἀπὸ τόν τόπο τοῦ διαβόλου.

Ὅμως καί για τὰ κίνητρά μας δέν μποροῦμε νά εἴμαστε ἀπόλυτα σίγουροι. Συχνά, ἀσυναίσθητα ρωτᾶμε τό ἐσωτερικό μας καθρεφτάκι: «Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, ὑπάρχει κανεὶς πιό καλός ἀπὸ μένα;». Καί τότε ὁ φθόνος καί ὁ ἐγωισμός, πού εἶναι καλά κρυμμένα μέσα μας, ἀνοίγουν πόρτες στὸν διάβολο, για νά μᾶς παρουσιάσει τὰ ἀρνητικά ἀκόμη καί τοῦ πιό ἁγίου καί τοῦ πιό μεγάλου ἀγωνιστῆ στὸν στίβο τῆς πίστεως. Ἀγωνιστὴς εἶναι, δρομέας εἶναι καί θά πέσει καί θά ματώ-

σει. Ὁ Κύριος θά τόν στηρίξει καί θά τοῦ δώσει κουράγιο νά ὀρθοποδήσει καί πάλι για νά τρέξει στὸν δρόμο πού στή θέωση θά τόν φέρει. Ὅταν κάποτε ὁ Νῶε μέθυσε καί ξεγυμνώθηκε μέσα στοῦ σπίτι του, οἱ γιοὶ του Σὴμ καί Ἰάφεθ πῆραν τό ἱμάτιο τοῦ πατέρα τους καί «συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν... καί τὴν γύμνωσιν αὐτοῦ οὐκ εἶδον...» (Γέν 9,23). Οἱ Πατέρες κάλυπταν, δέν ἀποκάλυπταν τό λάθος τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐμεῖς ποιοὶ εἴμαστε, πού ὄχι μόνο ἀποκαλύπτουμε ἀλλὰ καί διογκώνουμε τό λάθος τοῦ ἀδελφοῦ;

Βιαζόμαστε νά χαρακτηρίσουμε τόν ἄλλο ὡς ψεύτη, ἄρπαγα ἢ πλεονέκτη καί μέ «τό σπασμένο τηλέφωνο» νά ἀνακοινώσουμε σέ ἄλλους τὴν πράξη ἢ τὰ λόγια του ἀδερφοῦ πού ἀποδοκιμάζουμε. Ἄν τὴν ὥρα πού κατακρίνουμε τόν ἄλλο, παρουσιαστεῖ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καί μᾶς πεῖ: «Κοίτα! Αὐτός πού ἔκρινες, πέθανε. Ποῦ θά τόν βάλεις στήν κόλαση ἢ στὸν παράδεισο;», τί θά ἀπαντούσαμε;

Ἡ κρίση καί ἡ δικαίωση ἀνήκουν στὸν Θεό, πού γνωρίζει πολὺ καλά τὸν ἀγῶνα πού ἔκανε καί κάνει ὁ κάθε ἀδελφός, τό «αἶμα» πού χύνει καί τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας του. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ πρῶτος κάτοικος τοῦ παραδείσου ἦταν ληστής καί φονιάς, ἐνῶ ὁ προδότης τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς του. Τό ἔργο τῆς κρίσεως ἀνήκει στὸν Κύριο. Ἐμεῖς ἂς κάνουμε μέλημα ἀδιάλειπτης προσευχῆς τό «Κύριε βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καί μὴ κατακρίνεις τὸν ἀδελφὸν μου».

Σ. Τσιάρα-Λιάππη

Ὁ Γιάννος ὁ Ἀγρίμης

Ὅλοι τόν λέγανε «Ὁ Ἀγρίμης». Τοῦρκοι καί Ρωμιοί ἔτσι τόν ἤξεραν. Κι ὅταν ἤθελαν νά τόν φωνάξουν, ποτέ δέν ἔλεγαν «Γιάννο» ἀλλά «Ἀγρίμη»!

Ὁ Γιάννος ὁ Ἀγρίμης, λοιπόν, δέν εἶχε οὔτε μάνα οὔτε πατέρα. Μιά ἀδελφή πού τήν εἶχε γιά ἀποκούμπι παντρεύτηκε στό διπλανό χωριό καί ὁ Ἀγρίμης ἀπόμεινε νά ζῇ ὁλομόναχος στό παλιό κονάκι τοῦ πατέρα του, πού ἂν καί ἀσυντήρητο μνηοῦσε ἀκόμα τή δόξα τῆς φαμίλιας πού ἔζησε σ' αὐτό. Τ' ἀγρίμια τά φοβᾶσαι, μά ὁ Γιάννος κανέναν δέν τρώμαζε. Μπορεῖ νά ζοῦσε καί νά τριγυρνοῦσε σάν τ' ἀγρίμι, ὅμως ἡ ψυχή του ἦταν τρυφερή καί ἄκακη καί κακό δέν ἔκανε ποτέ του.

Ἀχάραγα σηκώθηκε ὁ Γιάννος καί σήκωσε τό βαρύ μάνταλο. Ἔτριξε χαρούμενα ἡ πόρτα καί ἄνοιξε διάπλατα. Ἀπό τό ἀπέναντι στενάκι εἶδε τή λιγνή φιγούρα τοῦ παπα-Νικόλα πού βγήκε καί αὐτός ἀπό τό δικό του κονάκι γιά νά πάει στήν ἐκκλησιά νά κάνει τόν Ὁρθρο. Ὁ Γιάννος ἔσκυψε σεβαστικά τό κεφάλι καί περίμενε νά πλησιάσει ὁ παπάς.

- Καλημέρα, Γιάννο, γιά ποῦ τό 'βαλες ἀξημέρωτα;

Ἡ στοργική φωνή τοῦ παπα-Νικόλα γλύκανε τήν καρδιά του. Ἦταν ὁ μόνος πού θυμόταν ὅτι τόν ἔλεγαν Γιάννο, κι ἦταν στόν μόνο πού ὁ Γιάννος ἄνοιγε πότε-πότε τήν καρδιά του.

- Πάω στόν τάφο τῶν γονιῶν μου, ἀφέντη, ν' ἀνάψω τό καντήλι, ἀπάντησε ὁ Γιάννος καί τό βλέμμα του ἔγινε βλέμμα ἀγριμιοῦ.

- Σάν σήμερα τούς ξέκανε ὁ Τουμάρ, συνέχισε ὁ Γιάννος, καί ἔσφιξε μέ θυμό τίς γροθιές του.

- Τότε πᾶμε μαζί, γιέ μου, νά κάνουμε κι ἓνα τρισάγιο καί πάω λίγο ἀργότερα γιά τόν Ὁρθρο, εἶπε ὁ παπα-Νικόλας καί τράβηξε πρῶτος γιά τά μνήματα.

- Ἀφέντη, κανέναν δέν μοῦ ξήγησε γιατί ὁ Τουμάρ σκότωσε καί τούς δύο γονιούς μου. Τί κάμανε καί τούς ἔσφαξε;

Ὁ παπα-Νικόλας δίπλωσε τό πετραχήλι του μόλις ἀπόσωσε τό τρισάγιο καί κοίταξε μέ στοργή τόν Γιάννο. Ξαφνιάστηκε ὅταν συνειδητοποίησε πώς ἀπέναντί του εἶχε ἓναν ἄνδρα. Ὁ Γιάννος εἶχε μεγαλώσει καί τό πρόσωπό του δέν ἦταν καλυμμένο πιά μέ χνούδι ἀλλά μέ πλούσια γένια. Γένια μαῦρα καί μαλλιά μακριά κι ἀφρόντιστα πού τόν ἔκαναν νά μοιάζει πραγματικά σάν ἀγρίμι.

- Ἔδωσα ἐντολή σ' ὅλους τούς χωριανούς νά μή σ' τό ποῦνε ὡς νά γίνεις ἄντρας, εἶπε ἀργά-ἀργά ὁ παπα-Νικόλας. Ἦθελα νά εἶμαι σίγουρος πώς θά τό ἀντέξεις καί πώς θά τό ἀντιμετωπίσεις ἀντρίκεια.

Γοργοκτύπησε ἡ καρδιά τοῦ Γιάννου καί κοίταξε μέ βλέμμα παρακλητικό τόν παπά.

- Πές μου, πές μου, ἀφέντη, καί σοῦ ὑπόσχομαι πώς τίποτα δέν θά κάνω δίχως τή βουλή σου.

- Ἡ φαμίλια σου, Γιάννο μου, δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά πού κτυπήθηκε ἀπό τόν Τοῦρκο.

Ὁ παπα-Νικόλας κάθισε σέ μιά μεγάλη κοτρώνα πού ἦταν δίπλα στό μνήμα καί ὁ Γιάννος κάθισε στό χῶμα δίπλα του.

- Χρόνια πρὶν γεννηθεῖς ἐσύ, μπῆκαν στό χωριό κι ἄρπαξαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας τους ὅλα τὰ παιδιά. Μπῆκαν καί στό κονάκι τοῦ παπποῦ σου τοῦ Γιάννου κι ἄρπαξαν τό στερνοπούλι του.

- Εἶχε κι ἀδελφό ὁ πατέρας μου; διέκοψε μέ ἐκπληξη ὁ Γιάννος.

- Ναί, εἶχε ἕναν μικρό ἀδελφό πού οἱ Τοῦρκοι τόν πήραν μαζί μέ τ' ἄλλα παιδιά καί τόν ἔκαναν γενίτσαρο. Ὁ καημός αὐτός ἔστειλε τόν παππού σου τόν Γιάννο καί τὴν γιαγιά σου τὴν Εὐπραξία στὸν τάφο, τὸν ἕναν μετὰ τὸν ἄλλο μέσα σέ δυό χρόνια. Ὑστερα ἀπὸ πολλά χρόνια ἔφτασε ζαπτιές στό χωριό μας σταλμένος μέ φερμάνι τοῦ Ἀγᾶ, ὁ Τουμάρ. Φτυστός, ἴδιος ὁ πατέρας σου!

- Ὁ Τουμάρ; σηκώθηκε ὀρθιος κι ἔσφιξε τίς γροθιές του ὁ Γιάννος. Τί θέλεις νά πεῖς, ἀφέντη «φτυστός ὁ πατέρας μου»;

- Ναί, γιέ μου, οὔτε ὁ πατέρας σου οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς χωριανούς ἀμφέβαλλε ὅτι ὁ Τουμάρ ἦταν ὁ Γιώργης τοῦ Γιάννου, πού τόν ἄρπαξαν οἱ Τοῦρκοι καί τόν ἔκαμαν γενίτσαρο. Ἐξόν ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα εἶχε κι ἄλλα σημάδια πού τό μαρτυροῦσαν. Σκληρότερο ζαπτιέ, γιέ μου, δέν γνώρισε τό χωριό μας καί κατὰ ἕναν παράξενο τρόπο ἀντιπαθοῦσε φοβερά τόν πατέρα σου.

- Δέν τοῦ εἶπε κανένας ποιός ἦταν; ρώτησε μέ πόνο ὁ Γιάννος.

- Ποιός τολμοῦσε νά τοῦ πεῖ τέτοιο λόγο; Ἐπρεπε πρῶτα ν' ἀποφασίσει ὅτι θά φάει τό κεφάλι του, εἶπε μέ κατεβασμένο τό βλέμμα ὁ παπα-Νικόλας καί συνέχισε νά μιλᾷ μέ τρεμουλιαστή πιά τή φωνή του.

- Τότε γεννήθηκες ἐσύ, γιέ μου! Τί χαρά ἔκανε ὁ πατέρας σου σάν σέ πῆρε στήν ἀγκαλιά του. «Γιάννος!», εἶπε μέ καμάρι

καί βιάστηκε νά σέ βαφτίσουμε πρὶν κᾶν σαραντίσεις. Ἡ γέννησή σου, γιέ μου, ἦταν γιὰ τὸν πατέρα σου βάλαμο. Γλύκανες τὸν πόνο του γιὰ τό χαμό τῶν γονιῶν του.

Κοῦνησε τό κεφάλι θλιμμένα ὁ παπα-Νικόλας.

- Καί τώρα, Γιάννο παιδί μου, θά φτάσω στό πιό δύσκολο. Μέ τή χαρά τοῦ πατέρα σου χάρηκε ὅλο τό χωριό, γιατί ὁ πατέρας σου ἦταν ἀγαπητός σ' ὅλους μας. Ὅλοι πέρασαν ἀπὸ τό κονάκι νά ποῦν τὰ συχαρίκια! Δαιμονίστηκε τότες ὁ Τουμάρ, μπῆκε μέσα του, παιδί μου, ὁ διάβολος καί ἦρθε στό σπίτι σας μέ ἄγριες διαθέσεις.

- Κόπιασε, ζαπτιέ, μέσα νά σέ κεράσουμε ἕνα κρασί, νά τό πιεῖς στήν ὑγεία τοῦ Γιάννου μου, εἶπε ἀτάραχος ὁ πατέρας σου.

- Δέν ἦρθα γιὰ κρασί, ὡρέ γκιαοῦρ, ἀπάντησε ἄγρια ὁ Τουμάρ, ἦρθα νά πάρω τό παιδί! Καί ἡ μοῦ τό δίνεις μέ τή θέλησή σου ἢ σοῦ τό παίρνω μέ τή βία.

Ἡ μάνα σου ἔπесе στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε καί ὁ πατέρας σου, πού ἤξερε πῶς ὁ Τουμάρ εἶναι ἀδελφός του, δέν ἤξερε τί νά κάνει. Ἡ ἀδελφή σου πού ἦταν τότε ἑπτὰ χρονῶν εἶχε κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τό ντιβάνι καί τὰ ἔβλεπε ὅλα.

- Ὅχι, δέν θά σ' ἀφήσω νά κάνεις τέτοιο κακό, φώναξε ὁ πατέρας σου καί ὀρμηξε πάνω του. Ἡ χατζάρα τοῦ Τουμάρ ἀνεβοκατέβηκε δυό φορές καί αὐτό ἦταν ὅλο. Ὑστερα, θές ἀπὸ φόβο, θές ἀπὸ μεταμέλεια γι' αὐτό πού ἔκανε, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τό κονάκι σας δίχως νά ψάξει νά σέ βρεῖ καί νά σέ πάρει.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνέβει πιά ὅταν ὁ Γιάννος ἔμπαινε στό χωριό γυρνώντας ἀπὸ τὰ μνήματα. Τό ἔκαμε τάμα στοὺς πεθαμένους γονιούς καί παπποῦδες του, πῆρε καί τὴν εὐλογία τοῦ παπα-Νικόλα καί πῆγε κατ' εὐθείαν στό σπίτι τοῦ ζαπτιέ.

- Τί θέλεις, ὡρέ Ἀγγρίμη, εἶπε προσπα-

θώντας νά νικήσει τήν ταραχή του ὁ Τουμάρ.

- Τόν θεῖο μου, τόν Γιώργη τοῦ Γιάννου, ἀπάντησε κοιτώντας τον ἴσια στά μάτια ὁ Γιάννος.

- Τρελάθηκες, ὥρέ γκιαούρ; Ἐγώ εἶμαι ὁ Τουμάρ ὁ ζαπτιές, εἶπε θυμωμένος ὁ Τουμάρ.

- Θά σ' τά πῶ κι ἄς μέ σφάξεις, ὅπως ἔσφαξες τόν ἀδελφό σου καί τή μάνα μου. Τουμάρ, δέν εἶσαι ὁ Τουμάρ ἀλλά ὁ Γιώργης τοῦ Γιάννου!

Τώρα πιά τόν Γιάννο δέν τόν σταματοῦσε κανένας καί τίποτε. Εἶπε, εἶπε ὡς τή στιγμή πού εἶδε τόν τρομερό Τουμάρ νά σωριάζεται στά πόδια του καί νά τραντάζεται ἀπό λυγμούς. Ὁ παπα-Νικόλας, πού παρακολουθοῦσε ἀπό μακριά, μόλις εἶδε τόν Τουμάρ νά πέφτει στά πόδια τοῦ Γιάννου πλησίασε καί τόν ἀκούμπησε στό κεφάλι.

- Ἄς μᾶς συγχωρέσει ὁ Θεός, Γιώργη, πού δέν βρήκαμε τό θάρρος νά σοῦ τό ποῦμε.

- Τί μίσος, τί μίσος ἔσπειραν μέσα μου! Βόηθα με, παπα-Νικόλα, γιατί μοῦ ῥχεται νά σκοτωθῶ.

Τό κορμί τοῦ Τουμάρ ἔτρεμε ὁλόκληρο καί ἡ φωνή του πνιγόταν στό κλάμα.

Σάν ἀστραπή ἔφτασε σ' ὅλα τά σπίτια ἡ χαρά.

- Ὁ Ἀγρίμης ἐξημέρωσε τόν Τουμάρ, ὁ Γιάννος ἔκαμε τόν Τουμάρ Γιώργη. Ὁ Τουμάρ ἔμαθε πώς εἶναι ὁ Γιώργης τοῦ Γιάννου!

Καί ἀπό ὅλα τά στόματα βγήκε:

- Νά ζήσει ὁ Γιάννος, Θεός σχωρέσει τ' ἀποθαμένα του!

Ἑλένη Βασιλείου

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017

Ἀπό τίς ἐκδόσεις μας...

ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ Στ. Ν. Σάκκου

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι κατεξοχήν περίοδος πνευματικοῦ ἀγώνα. Πῶς ὁμως ἀγωνιζόμαστε;

«Ω ΠΑΝΥΜΝΗΤΕ ΜΗΤΕΡ!»

«ΑΥΓΗ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ»

Στ. Ν. Σάκκου

Μέ λόγο ἀπλό ἀλλά καί βαθιά θεολογικό ἐρμηνεύονται Οἱκοί καί Χαιρετισμοί τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, παρουσιάζοντας τό μεγαλεῖο τῆς μοναδικῆς προσωπικότητος τῆς Παναγίας μας.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Στ. Ν. Σάκκου

Ἱστορική καί βιοματική παρουσίαση τῆς ζωῆς καί τοῦ ἡρωικοῦ τέλους τῶν ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων. Πυρπολεῖ τόν ἀναγνώστη μέ τή φλόγα τῆς πίστεως καί τό γενναῖο φρόνημά τους.

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Στῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῇ γιορτῇ

Μία εὐφρόσυνη πνευματική εὐκαιρία μᾶς χάρισαν οἱ νέοι τῆς Ἀδελφότητος μέ τῇ γιορτῇ πού ἐτοίμασαν πρός τιμή τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, μεγάλων διδασκάλων καί πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί προστατῶν τῆς Παιδείας μας. Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 29 Ἰανουαρίου στήν κατάμεστη αἴθουσα τῆς Ἀπολυτρώσεως ἡ χορωδία τοῦ «Λύχνου» ἀπέδωσε μέ μελωδικότητα καί ζωντάνια χριστιανικά τραγούδια. Στή συνέχεια οἱ νέοι θεολόγοι τῆς Ἀδελφότητος, ἀξιοποιώντας σχετική ἐργασία τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου, μᾶς παρουσίασαν μέ λόγο καί εἰκόνες «Τά μικρά γράμματα τῶν τριῶν Μεγάλων», σελίδες ἀπό τήν ἀλληλογραφία τῶν ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Τή χαρά μας ὁλοκλήρωσε ἡ ἀπονομή τιμητικῆς πλακέτας σέ ἕναν σύγχρονο δάσκαλο καί δόκιμο ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας, τόν κ. Δήμο Ματσκίδη, ἔγκριτο θεολόγο, τ. πρόεδρο τῆς Ἐνώσεως Θεολόγων Βορεί-

ου Ἑλλάδος καί διευθυντή τῶν Ἐκπαιδευτηρίων «Ἀπόστολος Παῦλος». Ὁ τιμώμενος ὑπῆρξε ἐκλεκτός συνεργάτης τῆς Ἀδελφότητός μας, στήν ὁποία διακόνησε μέ ἐσπερινές ὁμιλίες, λειτουργικά κηρύγματα καί ἄρθρα στό περιοδικό μας.

Μετά ἀπό πολυετῇ εὐδόκιμη διακονία στή Μέση Ἐκπαίδευση ὁ κ. Ματσκίδης ἐξακολουθεῖ μέ ὅλες τίς δυνάμεις του νά μοχθεῖ στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Κίνητρό του, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς ἀποκάλυψε, ἀπό τό ξεκίνημά του μέχρι σήμερα εἶναι τό φρόνημα ὅτι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό πᾶν καί αὐτήν ὑπηρετοῦμε ὅπου καί ὅπως μπορεῖ ὁ καθένας».

Μία εὐχάριστη ἐκπληξη γιά τούς παρευρισκομένους καί μάλιστα γιά τόν λευκασμένο καθηγητή ἦταν ἡ αὐθόρμητη κατάθεση τοῦ καθηγητῆ Ποιμαντικῆς Α.Π.Θ. κ. Ἀθανασίου Παπαρνάκη, γραμματέα καί ἱεροκήρυκα τῆς Ἀδελφότητος: Εὐτύχησε στά μαθητικά του χρόνια νά ἔχει θεολόγο τόν κ. Ματσκίδη, ὁ ὁποῖος ἄφησε εὐλογημένη σφραγίδα στήν ἐφηβική του ψυχή.

Τό περιοδικό μας, τό ὁποῖο σεμνύνεται γιά τήν συνεργασία του μέ τόν κ. Ματσκίδη, θερμά τόν συγχαίρει γιά ὅλη τή διακονία. Τό θυσιαστικό του παράδειγμα ἀποτελεῖ ἔμπνευση γιά ὅλους μας καί ἐπιβεβαίωση τοῦ ἀγιογραφικοῦ λόγου ὅτι «ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενός ἐν Κυρίῳ» (Α΄ Κο 15,58).

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Από τά πρώτα Συντάγματα στis σημερινές «άσυνταξίες»

«Μακάριον τὸ ἔθνος, οὗ ἔστι Κύριος
ὁ Θεὸς αὐτοῦ» (Ψα 32,12).

20 Δεκεμβρίου 1821: Συνέρχεται στήν Πιάδα, κοντά στήν ἀρχαία Ἐπίδαυρο, ἡ πρώτη Ἐθνική Συνέλευση τῶν Ἑλλήνων, στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἀγωνιζομένου γιά τήν ἐλευθερία Ἔθνους 59 πληρεξούσιοι, ἐκλεγμένοι ἀπό τίς τοπικές Συνελεύσεις ἢ τίς τοπικές Γερουσίες.

1η Ἰανουαρίου 1822: Ἡ ἐν λόγῳ Συνέλευση διακηρύττει «τὴν πολιτικὴν ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν» τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ψηφίζει τὸ πρῶτο Σύνταγμα, τὸ ὁποῖο ὀνομάσθηκε «Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος». Τό Σύνταγμα αὐτό προτάσσει τὸ προοίμιο: «Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας καὶ Ἀδιαίρετου Τριά-

δος». Οἱ πρῶτοι, δηλαδή, συνταγματικοὶ νομοθέτες εἶχαν τὴ βεβαιότητα καὶ τὴ συνείδηση ὅτι ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἡ ἀποτίναξη τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ τῶν τετρακοσίων-πεντακοσίων χρόνων ἔχει θεμέλιο τὴν πίστη τους στὸν Θεὸ καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ τους φρόνημα.

Σέ αὐτό τὸ πρῶτο συνταγματικὸ κείμενο, ἐπίσης, διαβάζουμε: «Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· ἀνέχεται ὅμως ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν καὶ αἱ τελεταὶ καὶ ἱεροπραξίαι ἐκάστης αὐτῶν ἐκτελοῦνται ἀκωλύτως». Καὶ σέ ἄλλο σημεῖο ἀποφαίνεται: «Ὅσοι αὐτόχθονες (=γηγενεῖς, ἐν-

τόπιοι) κάτοικοι τῆς Ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστόν, εἰσὶν Ἕλληνες καὶ ἀπολαμβάνουν ἄνευ τινὸς διαφορᾶς ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων». Συνεπῶς κάτοικοι οἱ ὅποιοι βρίσκονται, διαβιοῦν στήν ἑλληνική ἐπικράτεια, ἀλλὰ δέν πιστεύουν στόν Χριστό, αὐτοί δέν εἶναι Ἕλληνες. Ταυτίζεται, δηλαδή ἡ ἰθαγένεια, ἡ ὑπηκοότητα τοῦ Ἑλλήνα, μέ τόν Χριστιανό. Μάλιστα πρῶτος «ὑπουργός τῆς Θρησκείας» ὀρίστηκε ἀπό τήν Ἐθνοσυνέλευση τῆς Ἐπιδάουρου ὁ ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Ἰωσήφ.

Τά ἴδια σημαντικά στοιχεῖα πού ἐκφράζουν τήν ἰδιοπροσωπία τῶν ἀγωνιζόμενων Ἑλλήνων ἐντοπίζονται καί στή Β' Ἐθνοσυνέλευση, ἡ ὁποία συγκλήθηκε στό Ἄστρος τῆς Κυνουρίας τόν Μάρτιο τοῦ 1823 καί ψήφισε τό λεγόμενο «Σύνταγμα τοῦ Ἀστρους» ἢ «Νόμο τῆς Ἐπιδάουρου», ὅπως ἐπίσης καί στή Γ' Ἐθνική Συνέλευση, ἡ ὁποία συνήλθε στήν Τροιζήνα τόν Μάρτιο τοῦ 1827 καί ψήφισε τό «Πολιτικὸν Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος».

Ἀπό τή μελέτη τῶν πρώτων ἑλληνικῶν Συνταγμάτων προκύπτει ὅτι ἡ βούληση τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἔθνους, πού ὑπέμειναν τά πάνδεινα γιά τήν ἀποτίναξη τῆς «φρικώδους ὀθωμανικῆς δυναστείας καί τοῦ βαρυστάτου καί ἀπαρδειγματίστου ζυγοῦ τῆς τυραννίας», ἦταν νά στηριχθεῖ ἡ σύσταση, ἡ πολιτική ὑπαρξη καί ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους, πού ἀνασταίνετο ἀπό τίς στάχτες, ἐπάνω στίς ἀρχές καί τίς ἐπιταγές τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Εἶναι πασιφανές καί ἱστορικά ἀποδεδειγμένο ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στάθηκε ἡ κιβωτός τοῦ Γένους μας κατά τή διάρκεια τῆς Ὁθωμανοκρατίας καί δια-

φύλαξε τή γλῶσσα του καί τήν ἐθνική του συνείδηση. Μέ τή συνταγματική τους διακήρυξη οἱ πρόγονοί μας, οἱ ὅποιοι πέρασαν «διὰ πυρὸς καί σιδήρου», εὐγνωμόνως ἀναγνωρίζουν τίς θυσιαστικές προσπάθειες τῆς μητέρας Ἐκκλησίας, τότε «πού ὅλα τά ἴσκιαζε ἡ φοβέρα καί τά πλάκωνε ἡ σκλαβιά». Εἶχαν βιώσει τή συμβολή καί τήν «κένωση» τήν ὁποία ὑπέστη στόν ἀγώνα γιά τήν ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδας, ὅπως ἐπίσης καί τή δυναμική της γιά τή συνοχή τοῦ Γένους μας. Οἱ Ἕλληνες τῶν χρόνων ἐκείνων ἦταν βαθιά πεπεισμένοι ὅτι ἡ Ἐπανάστασή τους κατά τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ ἐκδηλώθηκε «διὰ τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν τήν ἀγίαν καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερίαν». Εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ ἀκαδημαϊκός Σπύρος Μελάς: «Τό Εἰκοσιένα ὁλόισα βγαίνει ἀπό τήν αἰωνόβια ἐθνική μας παράδοση. Τίποτα τό ξενικό... Ξαναφτιάχνει Μαραθῶνες καί Σαλαμίνες. Γίνεται παράδειγμα σ' ὅλους τοὺς λαούς... Τή σημαία τοῦ Εἰκοσιένα κρατεῖ ἕνας δεσπότης. Καί τό ράσο του εἶναι σύμβολο διπλό: Θρησκεία καί Παιδεία – Χριστιανισμός κι Ἑλληνισμός».

Ἐκτοτε ὅλα τά Σύνταγματα μέχρι καί τό ἰσχύον σήμερα -ἐκτός ἀπό δύο*- ἔχουν τό ἴδιο προοίμιο. Παρόλα αὐτά ὅμως οἱ Νεοέλληνες, θαμπωμένοι ἀπό τά φῶτα τῆς Ἑσπερίας, «πήραμε τή ζωή μας λάθος»· ἔτσι, ψηφίζονται νόμοι πού ἀντιβαίνουν πρὸς τό Σύνταγμα, ἐνῶ πληθαίνουν οἱ ἀντιθρησκευτικές καί ἀντιχριστιανικές φωνές, καθὼς κυριαρχεῖ ἐν πολλοῖς μία ἀντιεκκλησιαστική νοοτροπία. Σοβεῖ βαθιά ἡ ποικιλόμορφη κρίση, οἰκονομική, κοινωνικο-ἠθική, πολιτισμική.

«Ἐσβέσθη ὅ,τι ἅγιον, δεσπόζει τό χυδαῖον
ὁσμή πτωμάτων ἔλαβε τήν θέση τῶν ἀνθέων.
Ἀντί θρησκείας ὁ χρυσός, ἀντί οἰκογενείας
τῆς Ἀφροδίτης ὁ ναός, τό αἷσχος τῆς νοθείας.
Κι ἔπесαν, ὅλα ἔπесαν. Τό πᾶν εἰς τέφραν κεῖται.
Ἵψοῦνται μόνον τράπεζαι καί μόνον τραπεζῖται».

Τά ἴδια θά ἔλεγε καί γιά σήμερα ὁ Ἀχιλλέας
Παράσχος. Ἡ Ἑλλάδα τῶν μνημονίων, ἐμφανίζον-
τας κενά μνήμης, ἀποκόβεται ἀπό τίς ρίζες καί τήν
παράδοσή μας, ἀποχρωματίζει τήν παιδεία μας με-
ταβάλλοντάς την σέ οὐδετερόθρησκη, ὑποβαθμίζει
τήν ἐορτή τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, μεταλλάσσει τό
μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, συρρικνώνει τήν ἀρ-
χαία κληρονομιά μας, ἀποδομεῖ τήν ἱστορία καί
«τά ἔμφυλα στερεότυπα», σκοτώνει τήν ἐλπίδα
τῶν νέων, θραύει τή βακτηρία τῶν γερόντων καί
ή σήψη προχωρεῖ. Ποιός θά μάς σώσει;

Ἄς γίνει καί δική μας ἡ ἐξομολόγηση καί προσ-
ευχή τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη· ἴσως ἔτσι ἐλ-
κύσουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ: «Κύριε Παντοδύναμε.
Ἐσύ, Κύριε, θά σώσης αὐτό τό ἔθνος. Εἴμαστε ἀ-
μαρτωλοί, εἶσαι Θεός! Ἐλέησέ μας, φώτισέ μας,
ἔνωσέ μας καί κίνησέ μας ἐναντίον τοῦ δόλου καί
τῆς ἀπάτης, τῆς συστηματικῆς τυραγνιάς τῆς πα-
τρίδος καί θρησκείας».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

* Τό ἓνα εἶναι τό «Ἡγεμονικὸν Σύνταγμα» τοῦ 1832· πα-
ρέμεινε μόνον σχεδίασμα καί ποτέ δέν τέθηκε σέ ἰσχύ. Σχε-
διάστηκε μετὰ τόν θάνατο τοῦ κυβερνήτη Ἰωάννη Καπο-
δίστρια, ὅποτε ἐπικρατοῦσε διχόνοια καί ἀναρχία. Τό ἄλλο
εἶναι τό Σύνταγμα τοῦ 1925· ἴσχυσε ἐπὶ δικτατορίας τοῦ
στρατηγοῦ Παγκάλου μέχρι τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1926. Ἡ
ἀναφορά καί μόνο στήν πολιτική κατάσταση τῆς πατρίδας
μας τίς συγκεκριμένες αὐτὲς ἱστορικές περιόδους καταδει-
κνύει πόσο ...ἐλεύθερη (!) καί πόσο ...δημοκρατική (!) μπο-
ρεῖ νά εἶναι μία Ἑλλάδα, πού δέν θά ἐπικαλεῖται τόν Θεό
καί πόσο μπορεῖ νά εὐημερήσει! (Πρβλ. σημερινή κατάστα-
ση).

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Ἰωαννίδου Νίκη, εἰς
μνήμην Σοφίας Πά-
νου, 70€ * Νικολοπού-
λου Ἀργυρώ, εἰς μνή-
μην Θωμᾶ Νικολο-
πούλου, 20€ * Οἰκονό-
μου Παναγιώτης, εἰς
μνήμην ἀγαπητοῦ φί-
λου Σάκη, 150€ * Τ.Π.
500€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Α.Π. 100€ * Γ.Π. 20€ *
Δ.Ν. 50€ * Κ.Δ. 500€ *
Κολοκούρης Ν., εἰς
μνήμην Ἀθανασίου
Τσώνη καί Θεοδώρου
Χουρπουλιάδη, 500€ *
Μ.Ι. 50€ * Ν.Δ. 300€ *
Σ.Π. 50€ * Τζορμπα-
τζόγλου Εὐαγγελία
20€ * Ἀνώνυμος 110€.

Γιά τό Περιοδικό

Ἀλμπανάκη Εὐστρα-
τία 20€ * Γεωργιάδου
Μαρία 10€ * Γιαπιτζῆ
Σοφία 20€ * Διδασκά-
λου Σόνια 10€ * Kaly-
vas Athanasia 15€ *
Καρακώστα Εὐρυδίκη
10€ * Καργοπούλου
Ροζαλία 10€ * Κων-
σταντινίδου Ἀνατολή
10€ * Ξανθόπουλος Γε-
ώργιος 40€ * Π.Κ. 40 *
Π.Σ. 10€ * Ἀνώνυμος
20€.

Συζητώντας τά γεγονότα...

Οί χριστιανοί «στά λιοντάρια» καί σήμερα

Τό 2016 σφαγιάστηκαν 90.000 χριστιανοί σέ όλόκληρο τόν κόσμο εξαιτίας τής πίστεώς τους (έφ. «Δημοκρατία» 2/1/2017)! Τό 70% τών δολοφονικών επιθέσεων έναντίον χριστιανών έγινε στήν Αφρικανική Ήπειρο. Τό υπόλοιπο 30% τών θυμάτων σκοτώθηκε σέ τρομοκρατικές επιθέσεις, κατά τή διάρκεια όλοσχερών καταστροφών πού προκλήθηκαν σέ χωριά χριστιανών ή κατόπιν κυβερνητικών έντολων! Έπιπλέον, περίπου μισό δισεκατομμύριο χριστιανοί δέν μπορούν νά έκφραστούν άνοιχτά γιά τήν πίστη τους.

Ζοῦμε όμολογουμένως σέ έποχές αντίστοιχες μέ εκείνες του Διοκλητιανού, μέ τή διαφορά ότι σήμερα οί άντιχριστιανικές λεγεώνες φέρουν κατά κύριο λόγο τό έμβλημα τής ήμισελήνου.

Τά έξωνημένα ΜΜΕ, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, δημοσιολόγοι καί πολιτικοί επιδεικνύουν βεβαίως υπερευαισθησία σέ ζητήματα σεβασμού του ίσλαμισμού καί προπαγανδίζουν, προωθοῦν ή ψηφίζουν ένθουσιωδώς υπέρ τής άνέγερσης τζαμιών. Θεωροῦν όμως άνάξια άναφοράς καί καυτηριασμού περιστατικά όπου παραβιάζονται κατάφωρα τά δικαιώματα όσων πιστεύουν καί ακολουθοῦν τίς διδaches του Χριστού.

Έλπίδες καί κίνδυνοι

Όπως προκύπτει από τά τελευταία διαθέσιμα στοιχεία γιά τόν άναλφαβητισμό στήν Ελλάδα, ό αριθμός τών άναλφάβητων ένηλίκων είναι πολύ μικρός. Δέν είναι λίγοι αυτοί πού έπιστρέφουν - ένήλικες πιά- στά θρανία, τά όποια έγκατέλειψαν νωρίς άναζητώντας μία «Δεύτερη Εύκαιρία» στά όμώνυμα σχολεία (βλ. kathimerini.gr).

Είναι έλπιδοφόρα ή παραπάνω εΐδηση. Όστόσο, τά τελευταία χρόνια παρατηρείται έντονο τό φαινόμενο τής σχολικής διαρροής πού φτάνει σέ ποσοστό 12,6% γιά τούς μαθητές του Λυκείου. Θα πρέπει νά δοθεί ή πρόπουσα προσοχή στό θέμα τής μόρφωσης μικρών καί μεγάλων, στήν παρούσα κατάσταση πού διέρχεται ή πατρίδα μας. Η οικονομική παρακμή συνδυασμένη μέ τήν άμορφωσία καί τήν άπαιδευσία θα όδηγήσει σέ σύγυρη έντική έξαθλίωση...

Πρωτοπόρος

Νέα σελίδα στον τομέα τής νευροχειρουργικής στήν Ελλάδα, αλλά καί διεθνώς, άνοιξε ή πρωτοποριακή επέμβαση bypass έγκεφάλου (έφ. «Δημοκρατία», 26/1/2016, 23). Πέρα από αυτό τό έπιστημονικό έπίτευγμα ό νευροχειρουργός του Βοστανείου Νοσοκομείου Μυτιλήνης κ.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Μπαϊραμίδης είναι αξιοθαύμαστος καί για άλλους λόγους. Καταθέτουν γι' αυτό οι γονείς μιᾶς 16χρονης. Στήν Ἑλλάδα δέν ἀναλάμβαναν τή δύσκολη ἐπέμβαση στόν ἐγκέφαλό της καί συνιστοῦσαν τή μετάβασή της στό ἐξωτερικό, ὅπου τὰ ἔξοδα θά ἦταν δυσβάσταχτα. Στήν ἐπικοινωνία μέ τόν γιατρό, ἐκεῖνος τόνισε κατ' ἐπανάληψη στούς γονεῖς ὅτι δέν δέχεται χρήματα γιά νά παράσχει τίς ὑπηρεσίες του, ὅτι τόν ἐνδιαφέρει μόνο ἡ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ καί ἡ θετική ἔκβαση τῆς ἐγχείρησης.

Ὁ κ. Μπαϊραμίδης σέ συνέντευξή του τόνισε ὅτι «ὁ γιατρός πρέπει νά ἔχει πίστη στόν Θεό, ἡ ἐσωτερική προσευχή βοηθᾷ στήν ἡρεμία καί στήν υπερπήδηση ἐμποδίων, πρέπει νά σέβεται τόν ἑαυτό του, τούς συναδέλφους καί τούς ἀσθενεῖς του, καθὼς καί νά διαθέτει ταλέντο, ἀγάπη γιά τή δουλειά του, ἐπιμονή καί ὑπομονή».

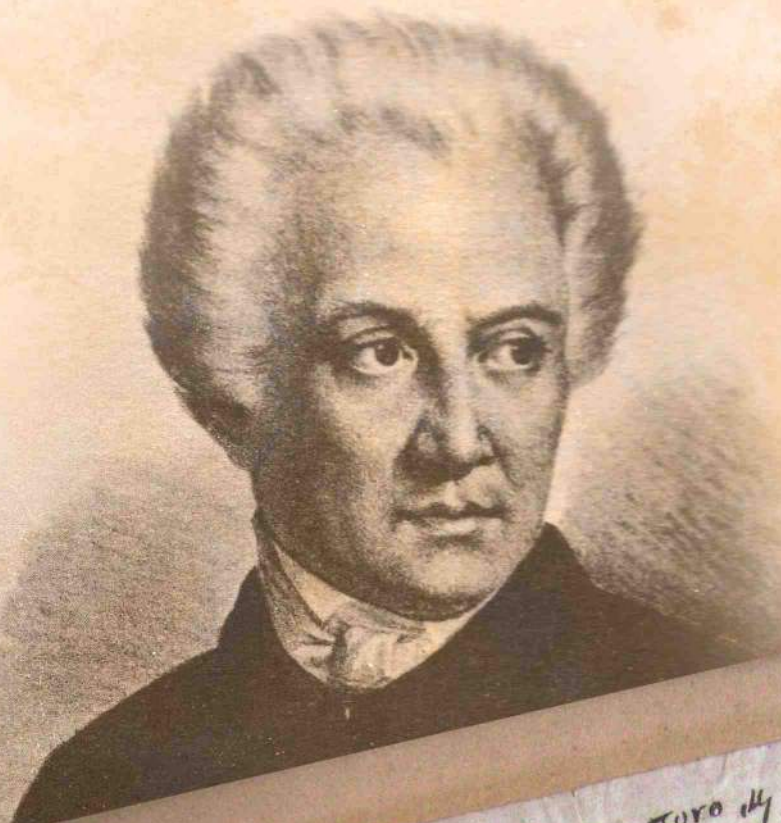
Τεχνητή νοημοσύνη: ἀπειλή ἢ εὐκαιρία;

Τήν ἀνησυχία του ἐκφράζει ὁ γνωστός καθηγητής Stephen Hawking σχετικά μέ τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης σέ ἀπειλή γιά τήν ἀνθρωπότητα μέ τή δημιουργία αὐτόνομων ὄπλων. Ὡστόσο, ὅπως ἐπισημαίνει, ἡ ἐξέλιξη αὐτή μπορεῖ νά ἐπιφέρει σημαντικά ὀφέλη στήν κοινωνία, ὅπως στήν ἀντιμετώπιση

ἀσθενειῶν. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει πῶς «τυχόν ἐπιτυχία στή δημιουργία τεχνητῆς νοημοσύνης θά μπορούσε νά εἶναι τό μεγαλύτερο ἐπίτευγμα στήν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ μας ἀλλά καί τό τελευταῖο, ἐκτός ἂν μάθουμε πῶς νά ἀποφεύγουμε τούς κινδύνους». Μποροῦμε μέ ὑπευθυνότητα νά ὑπερβοῦμε τίς προκλήσεις καί νά θέσουμε τήν ἐπιστήμη στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητας ἢ μήπως ἡ ὑπερφίαλη φύση τοῦ ἀνθρώπου, τή θέτει στήν ὑπηρεσία ἐπικίνδυνων συμφερόντων;

Ἀναγνωστήριο γιά παιδιά!

Μία πρωτότυπη ἰδέα εἶχε ἓνας κουρέας στό Μίσιγκαν, θέλοντας νά ἐμπνεύσει στά παιδιά τήν ἀγάπη γιά τό βιβλίο. Μέ τή στήριξη γονέων καί δασκάλων, δημιούργησε μία μικρή βιβλιοθήκη στό μαγαζί του, ὥστε οἱ μικροί του πελάτες νά μποροῦν νά ἐπιλέξουν ὅποιο βιβλίο ἐπιθυμοῦν καί νά τό διαβάζουν δυνατά ὅση ὥρα διαρκεῖ τό κούρεμά τους. Στόχος του εἶναι οἱ μικροί μαθητές νά ἀγαπήσουν τό διάβασμα καί νά βελτιωθοῦν στήν ἀνάγνωση, ἐνῶ τούς ἐπιστρέφει καί τήν ἀξία τοῦ κουρέματος. Εὐρηματικός ὁ τρόπος κι ἀξιέπαινη ἡ προσπάθεια γιά νά γνωρίσει ἓνα παιδί τήν ἀνεκτίμητη ἀξία τοῦ βιβλίου!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

μυτίδα, μεγαλοφυΐα στο πορτοφόλι στη δόξα
κ' αν στο κρυφό μυστήριο ζει πάντα τα παιδιά σου
λογισμός κ' έργο κ' όντρο τί τας' ήταν τα μάτια
τα μάτια τ' αυτά να β' ιδέν μετ' το ματέρνι δάος,
πες ζάχνει στ' αγγίδια τ' άδανάτα ποδάρια
(μύτα) με φίλα της λαμπρής με φίλα τ' αγγίδια.
Το δεινόστ' πάτριον δέν άηγά δέν ίδα,
Ατάρατη σάν βραχόν με' όλα τα κάλοι π' όττι,
π' έμειν' τόσα φέροντε κ' μέν ίνε κρυμμένα.
Αλλά δια δέν μπορεί ν' άκούσ' τή φωνή σου,
κ' εσθλός εγώ τ' ελπίσιν κ' όβρις να τη τρέψω;
δ' όζα κ' η μάστιγ' πέταται κ' το ζερό τ' όζα.